

Зробимо наше місто красивим!

Боярка

№ 17-18 (62-63)

7 травня 2008 року

Газета Боярської міської ради

Інформ

Наш передплатний індекс 98573

9 ТРАВНЯ

Програма

урочистих заходів до Дня Перемоги

м. Боярка

9 травня 2008 року

№	Назва заходу	Місце проведення	Початок	Завершення
1.	Святкова демонстрація жителів міста	вул. Білогородська	9 - 00	9 - 50
2.	Урочистий мітинг	Парк Перемоги	10-00	10 - 30
3.	Святковий концерт	Головна сцена	10 -30	16 - 00
4.	Частування солдатською кашею	Парк Перемоги	11 -30	12 - 30
5.	Ігри, конкурси, розваги	Площадка біля міськради	11-30	16-00
6.	Святкова дискотека	Головна сцена	19-00	22-00
7.	Урочистий салют	Парк Перемоги	22-00	

У програмі приймають участь:

- державний академічний ансамбль пісні і танцю МВС України;
- оркестр ГУ МВС України в Київській області;
- батальйон міліції особливого призначення «Беркут» ГУ МВС України в Київській області;
- дитячі художні колективи м. Боярка;
- відомі боярські гурти : «Синкопа» та «Ліра».

Програмою урочистих заходів передбачено ігри, конкурси, розваги та забави.

У концертній програмі приймає участь молода естрадна зірка м. Боярка Оля Шандрик.

ВІТАЄМО З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!

Боярська міська рада та виконавчий комітет щиро вітають депутата міськради V скликання Ялу Аліну Григорівну; заступника міського голови Тахтарбаєва Анатолія Карімовича; ювіляра міської організації інвалідів війни та Збройних Сил Наумченка Василя Ілліча з Днем народження.

Нехай кожен день Вашого життя буде світлим і сонячним, дарує радість і душевний комфорт!

Бажаємо вам щастя й вдачі, міцного здоров'я, здійснення усіх мрій та бажань. Хай у Ваших оселях завжди панують мир, злагода і добробут!

ШАНОВНІ ВЕТЕРАНИ!

Сьогодні, в цей світлий і святлий для всіх нас день, звертаюся до Вас, шановні боярчани, дорогі ветерани, учасники бойових дій, трудівники тилу, солдатські вдови! Від усієї душі вітаю Вас, Ваших рідних та близьких із знаменним днем - Днем Перемоги у Великій Вітчизняній війні!

Цей вікопомний день уособлює героїзм, силу духу, ратну працю й вічну скорботу за мільйонами нерозквітливих українських дол, нездійснених мрій і задумів. Для нас, нащадків солдатів Великої Перемоги, найвищою життєвою істиною є вірність їхній справі і громадянському обов'язку, довічна синівська шана і повага. Наш земний уклін усім, хто виніс роки окупації та пекло концтаборів, хто піднімав з руїн і відроджував рідний край.

Шановні ветерани! Ще раз, зі святом Вас. Міцного здоров'я Вам, чудового настрою в цей святлий і сумний для всіх нас день. Хай не болять Ваші рани, хай щастя і радість не переводяться у Ваших оселях. Пишаємося тим, що зробили для Перемоги наші земляки. Зі святом Вас!

Міський голова
Т. Г. Добрівський

ХРИСТОС ВОСКРЕС! СЛАВІМО ЙОГО!

27 квітня... П'ята година ранку - а небо чисте, світле, бездонне. Молоденькі сосонки закосичені сивими пасмами вранішнього туману. Над завітчаними білосніжним цвітом вишнями - урочисто-святкова мелодія пасхальних дзвонів. Цими звуками і цим ароматом щент наповнене свіже вранішнє повітря. Ось-ось з'явиться сонце - поки що

невидиме за кронами Боярського лісу, про яке лиш здогадуєшся по тому світлому сяйву, яким підсвічена небесна блакить. І на тому сяючому небесному шатрі - цокастий окрасць півмісяця. А трохи вище над ним - одна-єдина зірочка. Чи, бува, не ота Віфлємська, яка колись сповістила про народження Сина Божого?

В Свято-Миколаївському храмі, який знаходиться на території Навчально-оздоровчого комплексу Київського військового ліцею імені І.Богуна, чекають на почесного гостя: депутата Верховної Ради України, генерала армії, экс-міністра оборони України Олександра Кузьмука. Адже саме за його активної участі було збудовано цей храм. Втім, це чекання про-

роком все більше і більше людей долучаються до віри. Коли я їхав сюди, то побачив плакат: "Христос воскрес - воскресне Україна". Христос воскрес - це для нас благо і це для нас щастя. А Україні воскресати не потрібно, тому, що Україна й так жива. Їй треба розквітати! І я свято вірю, що так воно і буде. А вам всім я щиро бажаю добра і щастя. Христос воскрес!

доречним на батьківському столі...

А над парком Перемоги, що біля Боярської міськради, також лине до небесної блакиті мелодія церковних дзвонів. Прямуку прамісінько туди - до Свято-Покровської парафії УАПЦ (настоятель - о. Димитрій Присяжний). Святі лики - в сяйві запалених свічок. Широко злітає над натовпом кропило, щедро зриваються з нього - на усміхнені обличчя, на принесені харчі в очіпках із вишнєвих рушників, на долоні, що прикривають тремтливі вогники запалених від головної свічі в храмі цілі низки свічок - потоки сяйливих зірочок-перлів. "Христос

маленькими пасочками, які привчила мене, що на це свято потрібно яечка фарбовані приготувати, пасочку спекти. Жителька села Тарасівка з трьома класами церковнопарафіяльної школи, вона розповідала про паску багато й цікаво. Тому її духовні настанови й цікаві розповіді завжди жили в моєму серці. А коли з часом я прийшов до священства, то це, мабуть, тому, що моя прабабця була глибоко віруючою, і мабуть її молитва і релігійно-духовне виховання спонукало бабусю мою прийти до Бога і бути ревною християнкою. І зараз я дуже тішуся, коли дивлюся на таких діточок, яким колись і сам був багато років тому. І душа радіє за них. Що батьки їхні і ці дітки надолужують те, чого ми були колись, в роки воєнного атеїзму, позбавлені..."

"Дитяча душа найповніше відкрита і Слово Божому, і святковій красі. Мої батьки (нині покійний батько - юрист, адвокат з університетською освітою, а мати - Заслужена артистка України, провідна співачка театру оперети, артистка-вокалістка) були, як їх тоді називали, поміркованими атеїстами - розповідає о. Димитрій. - Не відкидаючи церкву (бо й

являється лише в тому, що біля КПП ліцею - невелика група військових, серед яких і начальник комплексу полковник Данило Романенко. Інших ознак очікування непомітно: люди групами підтягуються до сяючого запаленими свічками храму, стають під густий медовий гул церковних дзвонів, о. Валерій Дьомін освячує принесені Пасхальні куличі та різноманітне "розговіння"...

Нарешті авто з довгоочікуваним гостем підкотило до КПП... По закінченні молитви Олександр Іванович звернувся до присутніх з такими словами:

- Скрізь по Україні будуються церкви, і з кожним

При нагоді зазначимо, що саме військові ліцеїсти найпершими в Боярці та й, мабуть, в усій Україні святять паски. Причина вагома: попереду - тиждень вихідних, а значить - нагода побувати вдома. Яка ж поїздка без подарунка та святого благословення? Тож іще 26 квітня, в суботу, шикувалися біля своєї церкви ліцеїстські роти, і звертався до них зі словами молитви та напутнім словом о. Валерій, і спалахували в сонячному промінні міради маленьких веселок з крапель води, якою освячувалися їхні пасочки. От і добре: і в дорозі з Божим благословенням легше, і освячений подаруночок буде дуже

воскрес!" - лунає у вранішньому повітрі, й натовп радісно та дружно відповідає: "Воістину воскрес!". А коли чергова освячена група починає розходитися, о. Димитрій підкликає до себе маленьких діточок і щедро обдаровує їх цукерками, крашанками,

самих їх колись хрестили), вони надто не вдавалися в подробиці того, що відбувається всередині храму Божого. Тому я не пригадую, на жаль, щоб в дитинстві був з батьками на службі. А про паску пам'ятаю здебільшого з розповідей бабусі. Це вона

Сонце продовжує своє втепнене сходження до зеніту. Його по-літньому тепле проміння освітлює й зігріває кожного живущого під цим Богоданим небесним склепінням. Життєдайним світлом і тихою радістю сповнюється тіло, а в серці тремтливим вогником жевріє думка: от би зберегти в душі оту святу тайну, яка вже відкрилася обраним, і бодай часточку її пронести через життя, освячене і освічене прабабківською вірою. Христос воскрес! Воістину воскрес! Славимо його!..

Радислав Кокодзей

ПАСХАЛЬНЕ ВІТАННЯ ЗІ СВЯТО-УСПЕНСЬКОЇ ПОЧАЇВСЬКОЇ ЛАВРИ

Мабуть, найбільше подарунків до свят чекають знедолені, хворі й діти. Адже для них будь-яке свято асоціюється в першу чергу з дивом, казкою, чарівними миттєвостями, коли здійснюються найзаповітніші мрії...

Ось чому зовсім не випадково відбулася пасхальна благодійна акція, яка розпочалася, з благословення Блаженнішого Владики Володимира, 28 квітня. Стартувала вона в Києво-Печерській лаврі, де відбувся дитячий святковий концерт для дітей із дитячих будинків та спеціалізованих шкіл міста Києва і області. Безпосереднім продовженням цієї акції

стало привітання зі Світлим Христовим Воскресінням - головним святом усього православного світу - в населених пунктах. А продовжилася безпосередньо по лікарнях та дитячих будинках.

Зокрема, 29 квітня учасники акції відвідали в Боярці дитячу обласну лікарню, дитячий будинок сімейного типу "Родина" та дитячий будинок "Малюток", вручив-

ши діткам пасхальні листівки та буклети з благословенням Блаженнішого Митрополита Володимира, подарунків та Пасхальні куличі, випечені в Свято-Успенській Почаївській лаврі. Крім того, активну участь в цій акції взяв і благодійний фонд "Рідний дім".

Допомогу у роздаванні подарунків надали волонтери - студенти Медичного універ-

ситету. А Києво-Святошинське благочиння забезпечило це свято, так би мовити, духовною частиною: пасхальною виставою у виконанні дітей і піснеспіваними у виконанні дорослих хорових колективів від Свято-Михайлівської парафії міста Боярка, яку очолює

Наша довідка: Благодійний фонд ордену святого князя Володимира "Рідний дім" заснований у 2004 році Корпорацією "Енерготрансінвест" (м. Київ), підприємствами ВАТ "Азот" (м. Черкаси), ВАТ "Чернігівське Хімволокно" (м. Чернігів) та ЗАТ "Росава" (м. Біла Церква). Головними напрямками діяльності фонду є духовність, здоров'я, освіта і культура, спорт та соціальна й медична допомога. Та з перших днів заснування однією з пріоритетних програм діяльності фонду стала реальна допомога дітям з соціально незахищених родин. Зокрема, робота по створенню умов для духовного розвитку дітей, росту їх патріотичних почуттів, виховання високої відповідальності за себе і віри в процвітання країни. Святе Благословення Блаженішого Митрополита Володимира, особиста участь, духовна опіка і допомога в здійсненні практичних кроків постійно надається Архієпископом Володимиром, настоятелем Почаївської Свято-Успенської Лаври, Архієпископом Черкаської і Чернігівської єпархій, Благочинним м. Києва, Настоятелем Свято-Глинської парафії протоієреєм Віталієм Косовським. Фінансування різноманітних проектів фонду здійснюється за рахунок добровільних внесків підприємств, приватних осіб та компаній.

протоієрей Віктор Мерзлікін. Також були дитячі хорові колективи недільних шкіл від Боярської парафії Виносу Чесних Дреव (настоятель - отець Андрій Бондарук) і недільної школи отця Валерія Дьоміна, настоятеля Свято-Микольської парафії, яка знаходиться при Навчально-оздоровчому комплексі

військового лицюю імені І. Богуна.

Уміте вранішнім дощем цікаве сонце привітно зазирає до світлич вікон "Родини". І дивується: чому так порожньо в дитячому будинку? Де ж його вихованці? Хоча до обіду ще дві години, всі зібралися, звичайно ж, у... їдальні. Адже після невеличкої бесіди про Пасхальні свята, яку провів у "родинній" церкві отець Василь, всі - і гості, і діти-господарі - дружно розсілися за столами, смакуючи привезеними зі Свято-Успенської Почаївської лаври запашинами пасочками.

Радислав Кокодзей

"ХРИСТОС ВОСКРЕС!"

Велике світле Воскресіння Ісуса Христа є радісним святом всього людства. "Христос воскрес!", - співають дзвони, "Христос воскрес! Воістину воскрес!", - вітаються люди. "Христос воскрес!", - гомонить навколо тво-

ріння Боже - навколишня пробуджена природа!

Вже стало доброю традицією святкувати у Боярському будинку культури День Христового Воскресіння. Ось і цього року, 28 квітня, тут зібралися жителі міста та його гості.

Свято відкрив настоятель Свято-Покровського храму (м. Боярка) отець Димитрій молитвою за здоров'я, процвітання та спасіння всіх присутніх, міста Боярки, всієї України. Молитва єднала серця людей, налаштувала на взаєморозуміння. Після освячення отцем Димитрієм крашанок та пасок, розпочався концерт християнських пісенно-поетичних композицій.

Діти та молодіжна група прославлення Церкви християн віри євангельської "Світло життя" (м. Боярка, пастор Сергій Володимирович Озеруга) під керівництвом Охріменко Таїсії Миколаївни та Тетяни Остапенко відкрили концерт, а проповідник Едуард Хамзін зацентрував увагу присутніх на особистості Ісуса Христа та значенні у нашому житті Його жертви на Голгофському хресті.

Продовжили святкову програму гості - Церква християн віри євангельської села Петрівського (пастор Володимир Петрович Ришко). Після проповіді пастора, молодіжний хор в супроводі художнього керівника Віталія Білокурця (фортепіано) запропонував учасникам свята змістовну композицію.

Після привітання, пастор ЦХВЄ "Надія життя" Ростислав Ростиславович Шкіндер надав слово дітям. І ось маленькі християни тішать і, водночас, вражають всіх присутніх майстерністю виконання пісень. "Велики і чудні дела Твої, Господи Боже Вседержитель!", - лине з вуст наймолодшої чорнявої дівчинки, і зал починає тихенько підспівувати, та згодом пісня набирає сили і звучить гімном всьому живому - "Свят, Свят, Ты Един Свят!".

Ще декілька творів виконує молодь, і виходить гість з Ровенщини - проповідник Михайло Якушевський. І зал завмирає від прописних істин Святого Євангелія, які так просто і чітко доносяться до людських сердець. Наводячи власні життєві свідчення, Михайло Якушевський показує різницю між життям по Божим законам і по законам гріха. Враз проповідник оживляє вислови, які висять по обидва боки сцени: "Хай добро кожну душу зігріє", "В кожному серці хай радість живе", і проповідь відкриває світлий образ Ісуса Христа, Його нескінчен-

ну любов до нас, радість, яка виникає від торкання Христового наших сердець, добро, яке приходить з вірою у Велике Воскресіння Христове! І знову зал охоплює молитва. За дітей, за молодь, за батьків, за стареньких, за служителів всіх християнських церков, незалежно від конфесій, за владу всіх рівнів, за Україну, за всіх людей! "Отче наш", - промовляє весь зал і звучить всеоб'єднуюче "Амінь!".

Свято продовжується трапезою, організованою Будинком культури за підтримки ЦХВЄ "Світло життя" та Юрія Івановича Єдакова - голови громадської організації "Миська громада "Боярчани".

**"Христос воскрес!
Воістину воскрес!"**

Методист Боярського будинку культури
Дарія Сечкова

Освячення у Храмі Покрова св. Богородиці (настоятель Храму - Отець Миколай) та у Храмі Винесення Чесних Дреव Христа Господнього (настоятель Храму - Отець Андрій)

ВНЕЗАПНО, ДЕРЗКО, УМЕЛО

(витяг з фронтової газети 1-го Білоруського фронту "В бой, за Родину!")

Подається мовою оригіналу

Нурищенко Володимир Андрійович.
31.07.1923 року народження. Ветеран Великої Вітчизняної Війни. Розпочав свій фронтовий шлях в 1943 році. Він визволяв Україну, Білорусію, Росію. Отримав три поранення та контузію. Нагороджений трьома бойовими орденами і 18-ти медалями, у т.ч. "За Відвагу" та "За бойові заслуги".
Сьогодні Володимир Андрійович - голова Боярської міської організації інвалідів війни та Збройних Сил.

Перед разведчиками старшина Поползина была поставлена задача захватить контрольных пленных.

Как только была поставлена задача, старшина Поползин установил непрерывное наблюдение за противником с нескольких наблюдательных пунктов. Таким образом был намечен объект атаки, подходы к нему.

Каждая группа разведчиков знала свою роль в этой операции, до мельчайших подробностей разработали все детали взаимодействия в бою, сигналы.

Продвигаясь ползком по ложнине, разведчики близко подобрались к высотке на опушке леса. Немецкий пулемет стоял на скате высоты.

В окопах гитлеровцев было движение. Производилась смена постов. Наши разведчики решили этим воспользоваться. Старший сержант Янин и рядовой Жар-

кенов поползли в обход слева, а бойцы Панчук, Иванов под командованием старшины Нурищенко стали пробираться дальше по ложнине, и незаметно для немцев достигли траншеи. Гитлеровцы стояли в окопе и оживленно разговаривали. По установленному сигналу разведчики с двух сторон атаковали немцев. Старшина Нурищенко бросил противотанковую гранату в траншею.

Рядовые Жаркенов, Панчук и старшина Нурищенко вели огонь вдоль траншеи на фланге. Группа прикрытия тоже стреляла с другого фланга. Оглушенные

1944 р. Операція "Багратіон". Розвідники 371-го Червонопрапорного полку. На фото (зліва направо): старшина Лопатієв, старшина Маркін, ст. сержант Нурищенко, рядовий Чатасєв, ст. сержант Бробоєць.

фашисты не успели оказать серьезного сопротивления.

Захватив важного "языка" - гитлеровского офицера и пулемет врага, разведчики без

потерь вернулись в свою часть.

Лейтенант Н. Крючков

Фурсов Анатолій Лукич.
1924 р.н., учасник Великої Вітчизняної війни з 1941 року. Сержант артилерійського протитанкового полку № 1314. Приймав участь у битві на Орловсько-Курській дузі. Нагороджений орденами "Червоної Зірки", "Вітчизняної війни II ст.", медалями: "За бойові заслуги", "За визволення Варшави", "За взяття Берліна", "За мужність", "За перемогу над Німеччиною".

"Простите мне, родные ветераны, что память нужно ворошить. Сейчас рубцами видны Ваши раны, Но... мы должны и будем жить!"

На Орловско-Курской...

Осталась в памяти навечно
Орловско-Курская дуга
Войны судьбу, взвалив на плечи,
Разбили злейшего врага

Руины, пепел и железо,
В воронках взрытая земля...
Коварный враг упрямо лезет,
Как надоедлива тля

Пылали танки там кострами,
И сотни пуль, как фейерверк,
Чертили трассы небесами,
Все устремляясь вниз и вверх

И в этом крошечке бесстрашном
Войны вертелась жернова,
Теряли жизни в рукопашной
Но были всех одни слова:

"Вперед, за Родину! За слезы,
За кровь и муки матерей!"
Был по врагу упрям и грозен
Залп верных наших батарей

Сейчас зато внучатом, детям
Живется радостно, светло
Чтоб не быть войнам на планете -
Нам нужен мир, покой, тепло
1988 г.

Ко Дню Победы

Мы на фронте ковали Победу
И в горниле сражались с врагом
Партизаны громили по следу,
Добывая фашистов свинцом

Под откосы летели составы
(нет покоя ни ночью, ни днем!)
Оставались от вражеской славы
Только трупы под мощным огнем

Мы добились проклятого зверя
И сломили фашизму хребет
Храбрый воин с боями отмерял
Сотни верст и сказал: "Войне - нет!"

И вздохнула Европа свободной,
Залпы пушек давно не гремят,
Отношений не нужно "холодных",
Пусть всех радуют игры ребят

Чтобы мир воцарился на свете -
Свою жизнь отдавал патриот
За Отчизну, за счастье планеты,
Чтоб в единстве жил дружно народ
1994 г.

Ветеранам войны

Нам седина виски посеребрила:
Кого - за много лет с войны,
Кого - на фронте густо побелила,...
За это помнят нас сыны

За, что юность наша улетела
И невозвратно молодость ушла,
За то, что смерть с собой забрать хотела
В свинцовом визге у села

Смотрю на Вас, друзья по фронту, -
И вижу путь Ваш от Москвы
Туда, где враг стоял на горизонте,
Где грудью против стали мы.

Мороз, пурга, метель и слякоть,
Разрывы мин и артналет
Нам не давали спать, грустить и плакать:
Мы знали цель одну: "Вперед!"

"Вперед!". Война с семьею разлучила
(а дома в счастье мы росли!)
За то, что сильно Родина любила, -
Мы - знамя Красное несли

Опасен путь под градом пуль, снарядов

Подається мовою оригіналу

Стоит дым пороха густой
И мины шлепают здесь гулко рядом...
Осколки выются над тобой

На переправе нас не раз бомбили,
На "огневых" обстрел густой...
(У нас потери тоже были),
А отдых редкий был порой

По болотам, лесам, речушкам, топям
Не спали ночи напролет.
"Буржуйку" скрывтно мы, бывало, топим
И она весело поет

О том, как ты вернулся из наряда,
Когда землянка - дом родной,
Когда при свете гильзы из снаряда
Ты пишешь весточку домой

О том, что здесь, на фронте, все бывает,
Сейчас - дорога на Берлин!
Спасибо! Тыль отлично нас снабжает,
В достатке нам снарядов, мин.

Тревоги нас преследовали годы
И жизнь была "на волоске",
Сейчас слагать об этом надо оды
Писать почаще на доске.

Там мы привыкли к этой обстановке:
Обстрел. Бомбежки. Тихо вдруг...
Порой щетину стриги под пулювку
(В боях зарос ближайший друг)

А сколько мы друзей в войну потеряли!
(Не только память среди нас!)
За наше счастье жизнь они отдали,
За детский смех, просторный класс...

За те улыбки, что мы видим,
За их уют и красоту...
Теперь ребенка зря мы не обидим
И все за светлую мечту
1975 г.

ПРОЙДЕМО СПІЛЬНОЮ КОЛОНОЮ

Члени місцевого осередку ГО "Український соціалістичний рух" прийняли участь у першотравневих заходах на майдані Незалежності м Києва, які організувала Соціалістична Партія України. Після урочистостей відбувся святковий концерт художніх колективів. По закінченні свята - спортивний забіг по вул. Хрещатик.

Громадська організація "Український соціалістичний рух" запрошує усі політичні партії і громадські об'єднання, які сповідують ліві, соціалістичні, соціал-демократичні та комуністичні ідеї, 9 Травня сформувати спільну колону учасників святкової демонстрації.

О.В. Кліков,
голова ГО "Український соціалістичний рух"

ЗІ СТРАХОМ І БЕЗ НЬОГО

(фото) У нього блакитні, майже прозорі очі. Коли заговорив - на обличчі, глибоко прихована у дрібненьких морщинках, проявилась радість. Поважний вік не став на заваді по-солдатськи, моторно зняти верхній одяг на мою пропозицію. І тоді радість, повага і гордість з'явилися у моїх очах. Увесь кітель увінчаний нагородами! Цей чоловік - Андрій Сидорович Печенюк - ветеран Великої Вітчизняної війни. І ось що він мені розповів.

- Було мені лише п'ятнадцять. Такого урожаю давно не було, як того літа. Дзень-тілі-дзень звучала пісня вітру-пустуна, який виграв свою мелодію, цокаючи зернинами налитого колосу, що ледь не луєне від важкості. Ніби хтось підсвинив небо, запустив у нього жайворонка і намалював легких коників. Гармонія...

Тільки не серп жнивдаря, а солдатський чобіт порушив її. У селі Будичани Чудновського району, що на Житомирщині, радіо не було. Про війну дізнались тоді, як війська Червоної Армії відступали. Усі біжать хто-куди, літаки ревуть у небі. Високе й густе будичанське збіжжя рятувало життя солдатам, які вимушені відлежуватись в ньому, переховуючись. У село прийшли окупанти й одразу давай господарювати. Найперше відібрали корів,

овець, усю скотину. Організували загальний двір. Людей погнали у поле і власівців виставили зі зброєю.

Однієї ночі впав сильний туман. Не літна гроза загуркотіла над селом, не дужа блискавка розкрояла небо навпіл то 76 танків прорвали ворожу лінію фронту. То палали наші хати, а ми сиділи у погрібах, закликали від страху. "Наші" протримались до вечора, а потім їх німці вибили. Бомбили з повітря. Одна міна розтрощила хату мого товариша, там і дістав своє перше поранення.

Мене призвали, як радянські війська дійшли до Шепетівки. На другий день Різдва, у лютому, пішов я прямо на Москву. Важкий то був шлях. Одного разу по тривозі підняли, і гайда. Йшли три місяці. Бувало, на ходу заснеш, наснитись щось і, поволі, на метрів 5 відстанеш. Прокинешся від холоду, а догнати стрій вже сил не вистачає. Командири підбадьорували: "Вперед! Не втрачайте сили! Ми дійдемо". І дійшли. У складі 3 роти

мінометних військ потрапив на П Білоруський фронт. Спочатку оборонялись, а через деякий час підходить до мене командир: "Печенюк? Зв'язківцем будеш?", - і, не чекаючи відповіді, - Зі мною, кроком руш!" І почалося... Капітан Білоблагін репетує, вимагаючи зв'язок. "Перший - перший", - верещу до наглядача І лінії фронту, у відповідь - ні пари з уст. Так доля всучила мені котушку з дротом і послала у саме пекло. Кулі "фітькають", усе реве навколо. Ось на шляху купа дротів. Який же мій, як полагодити? Глип - поруч вже лежить убитий зв'язківець. Я заляк від страху - ні повернутись, ні слово сказати. Страх... На війні я бачив його чимало.

Першу нагороду "За відвагу" отримав за форсування "Августовського каналу". У важких боях був поранений, але з поля бою не пішов, бо не мав права. Тільки після "взяття" забрали мене у санітари у Гродно. Через місяць став на ноги, і не було більшої радості для мене, як знову повернутися у свою

роту. Там і продовжив свій тернистий шлях зв'язківця у штабі полку. І знову навколо рвуться бомби, цього разу поблизу м. Дансен. На поле бою висунутись страшно: навколо димова завеса, а я тягну 4 пачки патронів по траншеї. Автомат на грудях - ранець на спині. Відбивають гранатами. Назустріч фриц. Я зреагував швидше - ривком до німця: "Хенди-хох!", і не спускаю з нього очей. Той зацепенів. Взяв його і веду. Дістався середини траншеї. Там наші артилеристи звільнили мене від патронів і гранат. Доправив полоненого у штаб дивізії і назад, гнати далі фашиста, аж до Балтійського моря. За це отримав ще одну нагороду "За відвагу".

Пригадую, як форсували Одер. Величезний човен, завантажували ящиками з мінами по 48 кг. кожен, практично неможливо було переправити на інший бік, адже ворожий снайпер прострілював переправу. Двох перевізників вже наздогнала його куля. Прийшов і мій час переправляти вантаж. Горну

чимдуж веслами, розганяюся, потім лягаю на дно лодки і пливу за течією. Кожен раз з вірою, що мене не зачепить. Слава Господу ось і берег! Так і куреував. Туди міни - назад поранених. Їх безліч. Лодка перевантажена сідає на міліну. Допливаємо до прогаліни, де снайпер сидить, благаю: "Лягайте, бо убіють!" Не чують - паніка. Ворожа куля нещадно косить, поранені падають рядами. Їх хоронили нашвидкоруч прямо на березі. Треба було далі "гнати" фашиста, і ми гнали. По 30-40 км в день йшла по п'ятах наша 330 дивізія 111 стрілкового полку ім. О.Невського. Друга моя нагорода "За відвагу" - за взяття Одера.

Перемогу зустрів у м. Гамбурзі. Так, як нині, цвіли сади, ніби й не було війни. Тільки розруха навкрузи. 9 травня день, що назавжди залишиться у моїй пам'яті. Зброю здали, пообідали, ніхто не вірив, що усе позаду...

Спогади ветерана записала
Наталія Ключник

22 річниця Чорнобиля

РЕКВІЄМ ПАМ'ЯТІ ЧОРНОБИЛЬСЬКИХ ДЗВОНІВ

Є в нашій історії дати, які щорічно відзначаються в усіх населених пунктах нашої держави. Та зовсім не святкові ці віхи пам'яті тому, що смутком трагедії закосичені вони, надгробними хрестами позначені й омиті сльозами

мї вдів та матерів, які не дочекалися своїх синів. Однією з таких дат є дні пам'яті Чорнобильської катастрофи. Бо горем і болем увійшов 22 роки тому в наше життя Чорнобиль, розділивши життя людей на "до" і "після".

Відкрив мітинг голова Києво-Святошинського фонду інвалідів-учасників ліквідації аварії на ЧАЕС Юрій Івченко. І сумно пливла мелодія дзвонів Боярського Свято-Михайлівського храму над головами всіх учасників цього ревієму пам'яті, які зібралися біля постаменту на церковному пагорбі понад ставом. І вилітали в ту мелодію слова панахиди, і оживали в словах промовців миттєвості тієї чорної весни 1996, і притишували свої двигуни автобуси, які вирушали від храму до Навчально-оздоровчого комплексу Київського військового ліцею імені І.Богуна, вихованці якого покладають живі квіти до меморіалу. Адже саме в гостинній залі цього навчального закладу й відбулася головна частина акції пам'яті. Бо ж і досі

Чорнобильський вітер по душах мете, Чорнобильський пил на роки опадає; годинник життя безупинно іде, й одна лише пам'ять усе пам'ятає. Пам'ять і люди, пам'ять людей, пам'ять про людей...

На зустрічі, присвяченій Дню пам'яті Чорнобильської катастрофи, крім інвалідів та учасників ліквідації аварії на ЧАЕС, були присутні численні гості. Серед них - заступник голови Києво-Святошинської райдержадміністрації Олександр Лук'янчук; заступник голови Боярської міськради Валерій Шульга; голова обласного фонду інвалідів-учасників ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС, учасник ліквідації, член екіпажу 731 батальйону Іван Дерда; голова Києво-Святошинської районної організації Червоного Хрес-

та Лідія Зайченко; завідувача у справах наслідків аварії на ЧАЕС Тетяна Каченюк; учасник ліквідації аварії на ЧАЕС, командир 731 батальйону спецназу полковник Микола Босий; учасник бойових дій, учасник ліквідації аварії на ЧАЕС, розвідник, генерал-лейтенант Василь Троянський...

Метрономом пам'яті звучать факти, які довгий час були чи найбільшою тасмницею. П'ятниця 25 квітня 1986 року на IV енергоблоці Чорнобильської електростанції імені В.І.Леніна, збудованій у 1970 році, планувалася як не зовсім звичайний робочий день. Передбачалося зупинити реактор на планово-запобіжний ремонт. Бо того дня були збої в роботі, які й не дозволили провести випробування 4-робоядерного реактора... 26

квітня, субота, 1 година 22 хвилини. Прийнято рішення почати випробування й... відключена аварійна система захисту. ЕОМ видала інформацію про необхідність термінової зупинки реактора. Але оператори продовжували процес.

Потужність реактора швидко зростала... 1 година 23 хвилини 40 секунд - натиснуто кнопку аварійної зупинки реактора. А через декілька секунд - вибух... Тієї теплої квітневої ночі - однієї з найкращих ночей року, коли листя зеленим

туманцем покриває дерева - місто спало. І спала Україна, ще не відаючи про велику біду, що прийшла на її землю. Ніч 26 квітня 1996 року навечно об'єднала всіх живущих одним спогадом, однією печаллю, однією надією...

Звучить рахунок 904: всіх поіменно - у незабуття, що не поверне молоді життя... Серед них - 30 пожежників. І 6 тих найперших, які затулили собою весь свій народ, зробивши крок у вічність: Володимир Павлович Правик, Віктор Миколайович Кібенок, Микола Васильович Ващук,

Василь Іванович Ігнатенко, Володимир Іванович Тишура... Хвилини Мовчання... А Микола Іванович Титенко,

живим вручаються Почесні грамоти, премії і, звичайно ж, нагороди, які, без будь-якого сумніву, можна назвати бойовими. Отець Віктор був нагороджений медаллю "За Заслуги" від Червоного Хреста. Міцні потиски рук, слова вітання. І звучить у відповідь: "Служу народу України". Бо і сьогодні ці люди в строю.

А потім був концерт. І лунали пісні сумні - як сердечний щем, як незагойний біль роз'ятрених ран - і блищали сльози на суворох обличчях. І лунали пісні веселі - як сонячний ясний промінь, як дзвінкий сміх

дітей, народжених вже після трагедії - і розгадувалися зморшки, і сяяли усміхом вуста... А час невпинно продовжував свій лет у вічність, заносючи до скрижалей вічності й ці хвилини. Так, вони, об'єднавчі, безумовно потрібні. Щоб вшанувати загиблих і дати змогу живим поділитися спогадами і поспілкуватися. Ці миті потрібні всім нам. Щоб залишатися людьми. Адже лише той народ має майбутнє, який пам'ятає своє минуле. Яким би страшним і трагічним воно не було...

Радислав Кокодзей

ЇХ ТВОРИ СКОЛИХНУЛИ СПОМИН...

Чернобильська трагедія належить до тих подій, справжнє значення яких для нашої нації й для людства ми, можливо, ще тільки починаємо осягати. Адже 22 роки - занадто короткий строк, аби суспільство хоча б "у першому наближенні" усвідомило, як змінила ця катастрофа наше життя. До трагедії ми були одні, а після - стали іншими. Тепер доводиться по-іншому дивитись на світ, на своє майбутнє.

Доторкнутися до світу людей, для яких Чернобиль - це частина життя, боярчани могли, відвідавши 26 квітня у місті Боярка виставку художніх робіт обдарованих інвалідів, постраждалих від аварії на ЧАЕС. Організаторами та спів-організаторами заходу "Життя після катастрофи на ЧАЕС" виступили: РГО "Дзвони Чернобиля Києво-Святошинського району", Боярська міська рада, Києво-Святошинський центр соціально-психологічної реабілітації населення та його інформування з питань подолання наслідків Чернобильської катастрофи.

Головна мета цієї виставки - привернути увагу до проблем інвалідів та чернобильців. Так вважає Діана Олександрівна Кузнецова - президент РГО "Дзвони Чернобиля".

- Тому, що наша держава

зайнята усім, окрім вирішення питання інвалідів та чернобильців. І вже 22 роки це питання вирує. Найголовніше питання, яке постає перед нами - це яким буде наше майбутнє. Адже ніхто не знає як себе ще виявить Чернобиль і якими наслідками може озватися. І кого, як не нас, має турбувати це.

Своїми спогадами ділиться Козленко Лариса Леоніівна - учасник бойових дій, секретар районної спілки воїнів-інтернаціоналістів Афганістану, заступник районного фонду інвалідів-ліквідаторів наслідків на ЧАЕС: "Я дуже хочу подякувати Діані Олександрівні Кузнецовій за таку велику роботу, яка проводиться. Людина не жаліє ні свого часу, ні свого здоров'я, щоб принести радість, внести свою частинку доброти і турботи до кожної сім'ї. Під час ліквідації наслідків катастрофи, я була відповідальна за евакуацію дітей. Працювала я тоді у воєнному санаторії Києво-Святошинського району. Кожна мати, яка мала змогу, брала свою дитинку та тікала куди тільки могла. А мені довелося залишитися зі своїми дітьми у Боярці, складати списки діточок та "вибивати" через воєнний округ поїзди для евакуації. В мене навіть кличка була - "генеральша",

бо ходила я в такому спортивному костюмі з лампасами. "Оця генеральша точно вирве якийсь вагон для Києво-Святошинського району", - жартували військові. Я знала, що роблю добру справу. Мій чоловік був першим з тих, хто, виконуючи державне доручення, повисив на плечі свій рентген-апарат і спустився під воду, і освятив її. Вже дев'ять років його немає. Я не хочу, щоб наші діти, онуки отримували медалі за такі заслуги. Їх, звичайно, не соромно носити, я їх ношу з гордістю. Але я хочу, щоб кожна сім'я, жодна дитина ніколи не відчула на собі, що таке війна з атомом.

Голова осередку "Союз Чернобиль України" Дерда Іван Іванович: "За ці двадцять два роки ми втратили десятки тисяч ліквідаторів. В Боярці, біля церкви, споруджено пам'ятник людям, які намагались захистити нас від наслідків цієї страшної катастрофи. Під фундаментом закопано пляшку з прізвиськами загиблих. Я хотів подякувати тим людям, які в переддень свята віддають частинку свого серця, своєї уваги людям, які постраждали від цієї великої катастрофи. Найголовніше питання - це збереження життя. І ми маємо про це дбати".

Виставка відбулась завдяки талановитим людям, які своєю творчістю дарують нам моменти душевного спокою та неосяжної гармонії. Однією з учасниць виставки стала Бондаренко Алла - майстер по бісеру: "Я не малою, а от роботи з бісеру роблю вміло. Схеми придумую сама, невідомо звідки з'являються квіти і кольори, наче хто мною керує. Творю під музику Карла Орна. Вона мене настільки надихає, що без неї роботи виходять у темних відтінках.

РЕАЛІЗАЦІЯ СОЦІАЛЬНИХ ПРОЕКТІВ

24 квітня Києво-Святошинським центром соціально-психологічної реабілітації населення спільно з громадською організацією "Центр розвитку громад" було проведено "круглий стіл" на тему "Шляхи реабілітації населення, яке проживає на територіях посиленого радіологічного контролю". У цьому заході взяли участь представники Боярської міської ради, шкіл міста, учнівська молодь. Після привітальних слів заступника директора центру Тетяни Шпиці та спеціаліста у справах дітей Боярської міської ради Юлії Цимбалок, виступила психолог ЦСПР Ганна Яценко. Вона виголосила змістовну доповідь "Реалізація соціальних проектів як дієвий метод реабілітації населення, яке проживає на територіях посиленого радіологічного контролю". Керівник інформаційно-аналітичної служби центру Марія Кириленко розповіла про те, що оптимізація стосунків "громадянин-чиновник" є дієвим інструментом

послаблення соціальної напруги в громаді. Практичні аспекти реалізації проекту "Громадянська гідність" висвітлила психолог ЦСПР Оксана Слепова. Заступник директора Боярської ЗОШ № 2, депутат міської ради Людмила Гурнак охарактеризувала проекти Києво-Святошинського центру як надзвичайно важливі для виховання молодих людей свідомими та соціально активними патріотами свого рідного міста. Було дуже приємно, що на цей захід прийшло багато учнівської молоді з числа тих, хто був охоплений тренінговою роботою за проектами "Молодь - за Боярку!" та "Громадянська гідність". Це не випадково, оскільки підліткам кортіло поділитися своїми здобутками щодо реалізації власних соціальних міні-проектів. Адже спеціалісти Центру лише вчили розробляти проекти та планувати роботу, все інше - ініціатива та зусилля самих учнів.

Олеся Ващенко

Найкращі твори виставлялись у Києво-Печерській Лаврі. В мене вже дуже багато грамот, подяк. Хочу долучити до свого ремесла й інших. Невдовзі у недільній школі буду вести гурток по бісеру, тому запрошую всіх бажаючих.

Плнуть роки, зростає нове покоління, але сторінки трагедії Чернобиля повинні закарбуватися навечно у пам'яті людства, тому, що атом не жартує, він вимагає до себе шанобливого ставлення.

Марина Асмолова

ЗАПРОШУЮ ДО ДІАЛОГУ

Набагато простіше збудувати завод, фабрику, будинок чи ще щось, аніж змінити людську психологію. Чому, нам усі винні: уряд - народу, міська влада - мешканцям. Дайте нам, побудуйте нам, зробіть нам... Чи не споживацький підхід? А ми самі чогось варті?

У Боярці пройшов двомісячник санітарної весняної очистки та благоустрою міста. 22, 29 березня та 5, 12, 19 квітня 2008 р. були організовані та проведені суботники.

На звернення міського голови Т.Г. Добрівського: "Давайте гасло "Зробимо наше місто красивим!" разом втілюємо у життя!" відгукнулися чимало жителів багатоповерхових будинків, приватного сектору, колективів підприємств і організацій, громадських та релігійних організацій. Редакція "БІ" впродовж двох місяців висвітлювала перебіг заходів з благоустрою міста.

Ніде правди діти - місто посвітлішало, стало набагато охайнішим, причепурилось. І усе це завдячуючи вам, боярчани! Лише спільними зусиллями влади і мешканців міста можна чогось досягти.

Не останню роль у цій благодійній справі відіграє громадське самоврядування. Газета "БІ" вже розповідала читачам, що:

- мешканці вулиці Коцюбинського (від № 35 до № 49) за власний кошт ввели в експлуатацію каналізаційну

мережу;

- мешканці ряду багатоповерхівок організовуються у товариства співвласників квартир;

- мешканці будинку № 104 по вул. Хрещатик власноруч збудували дитячий ігровий майданчик.

І таких прикладів можна навести десятки.

Міська влада завжди підтримує ініціативу: чи матеріалами, чи технікою, чи іншими ресурсами. Але вона не може водночас, без підтримки громади, вирішити усі проблеми міста. Допоможіть місту - і місто допоможе вам.

Повернемось до листа-звернення від групи мам, які мешкають у будинках по вул. Молодіжна, 72-а, 74, 76, вул. Білогородська, 27, вул. Седова, 5.

Шановні мами і татусі! У названих будинках вас - більше тисячі осіб. Дитячий ігровий майданчик, про який йде мова, побудований лише три роки тому. Зараз його стан незадовільний. Чому? А тому, що він збудований "чужими" руками, він нічий, безгоспний. І понівечили його ваші діти, тільки трохи старші. Причому, діти не з Білогородки чи Малютянки, а з ваших будинків.

Припустимо, побудує міська влада вам новий дитячий майданчик. Запевню вас, через 3 роки і він буде пошматований. І інша група мам знову буде звертатись з проханням до міського голови про будів-

ництво нового майданчика.

А розірвати цей ланцюг може лише громадська ініціатива, небайдужість, елементарне бажання.

Перед тим, як надрукувати цього листа, я ознайомив з його змістом керівників 5-ти громадських організацій, показав їм ці фото. І усі вони (а серед них - одна організація ветеранів війни і одна організація інвалідів) виявили готовність до Дня Перемоги облаштувати цей дитячий майданчик власними силами. Причому, обрахували, скільки потрібно фарби, цвяхів і т.п., де візьмуть кошти, хто із деревообробників надасть птахетник... І "на все-про-все" їм потрібен аж один суботник. Єдине, чого вони забажали, так це виготовити і встановити біля кожного під'їзду названих будинків плакат із написом "Ганьба!".

А що ви думаєте з цього приводу, шановні читачі? Сподіваюсь, вам теж небайдуже, в яких умовах ростуть і виховуються наші діти. Хотілося б почути думку татусів, які мешкають у цих будинках, депутатів А.М. Плаксицького (вул. округу: Молодіжна, 72, 72-а, Білогородська, 27), Г.В. Косовської (вул. округу: Молодіжна, 74, 76, Седова, 5), представників громадських організацій, будинкових комітетів, усіх небайдужих жителів м. Боярка.

Запрошую до діалогу.

Іван Цушко

Боярському міському голові
Добрівському Т.Г.
від колективу мам

ЛИСТ-ЗВЕРНЕННЯ

Шановний Тарасе Григоровичу! Звертається до Вас колектив мам з проханням допомогти вирішити питання з відбудови дитячого ігрового майданчика по вул. Молодіжна, 72-а, 74. У цьому майданчику граються діти, які мешкають у розташованих поряд будинках: Молодіжна, 72-а, 74, 76, Білогородська, 27, Седова, 5.

Майданчик встановлено 3 роки тому, але на сьогодні - стан його незадовільний. Дитячі гойдалки зруйновано, зламано гірку, зруйновано загорожу для піску (пісок там теж відсутній).

Коли йде дощ, майданчик стає непридатним для ігор,

оскільки його територія наповнюється водою і перетворюється на величезне болото.

У зв'язку з цим, просимо Вас звернути увагу на наше прохання і вирішити питання щодо ремонту майданчика, та огородити його територію парканом.

Результат звернення до ЖЕКУ з цього питання - нульовий. На наше прохання ніхто не відгукнувся.

Сподіваємось, що меру нашого міста небайдуже, в яких умовах зростає наймолодше покоління боярчан.

Вх. № В 3/49-979.2 від 02.04.08. Всього 31 підпис

Людина і природа

ЛЮБИМО ПРИРОДУ ДУШЕЮ І СЕРЦЕМ!

Майбутнє нашої планети значною мірою залежить від того, що наші діти знатимуть про навколишнє середовище і чи з повагою будуть ставитись вони до природи, чи почуватимуться її часточкою.

В яслах-садку "Берізка" екологічній освіті малят приділяється значна увага.

В першу чергу, вже тому, що розташований він поблизу лісу, озера, які по своєму чудові кожної пори року. Екологічний світогляд та культура - це процес безперервний, тому в педколективі виникла потреба активного пошуку змісту, знань, нетрадиційних підходів до вирішення

завдань екологічного виховання дошкільнят. У дитинстві всі враження набагато сильніші, яскравіші, відчуття казки може зберігатися все життя. Стежинками дивосвіту ведуть діточок вже з ясельної групи і до випуску в школу вихователі: Н.П. Лунич, С.І. Журавель, В.П. Назаренко, О.Л. Тістол, І.В. Андрієвська, В.П. Музиченко, В.І. Гладуш, С.І. Рибчинко.

Актуальні питання екологічної освіти дітей дошкільного віку обговорювалися днями в ДНЗ № 4 "Берізка", де відбулося засідання районного методоб'єднання.

Актуальні питання екологічної освіти дітей дошкільного віку обговорювалися днями в ДНЗ № 4 "Берізка", де відбулося засідання районного методоб'єднання.

"Любимо природу душею і серцем". Цікаві змістовні заняття з молодшими дошкільнятами - "Мешканці водойми" та "Подорож до весняного лісу", викликали у дітей та дорослих емоційно-позитивні та естетичні переживання. Педагогічний колектив ДНЗ "Берізка", який очолює Л.Ф. Майок, докладає всіх зусиль для створення позитивного емоційного клімату у роботі з дітьми та батьками вихованців. Ми дуже хочемо, аби розквітало наше рідне місто, аби до природи, як до душі людської, ставилися обережно, щоб якомога довше зберегти відчуття чарівності від милування природою як у малечі, так і у дорослих.

Методист ДНЗ № 4
В.В. Ковальчук

"ДОСТУКАТИСЯ" ДО ЛЮДСЬКИХ СЕРДЕЦЬ

Кілька місяців тому біля райвідділу міліції, що знаходиться на вул. Хрещатик 88, було розгорнуте та частково прибрано сміттєзвалище. Але ще багато роботи залишилось. Бо одна справа загорнути сміття бульдозером, а інша - людськими, а, найголовніше, дитячими руками, - порозгрібати оті "корисні копалини" у вигляді пластикових пляшок, битого скла і усіляких речей людського вжитку, покласти їх у мішки (а їх було більше п'ятдесят), і на маленькому саморобному візку тими ж дитячими руками повивозити ці "скарби". Всю цю роботу організували і провели представники адміністрації Боярської музичної школи разом зі своїми вихованцями та їхніми батьками. Працювали майже 2 дні. Потім з великим натхненням діти та їхні батьки посадили молоді дерева, старанно їх побілили, посадили траву, посадили квіти. Робота з відтворення "Алеї лип", яка колись була частиною парку Перемоги, була зроблена. Потім діти з дорослими огородили результати своєї праці пофарбованими автопокришками, які люб'язно надало приватне транспортне підприємство.

Отже, робота була завершена до Великодніх свят. А що ж далі? А далі, з чисельної злої волі, варварської була зруйнована огорожа, знищена краса алеї, праця дорослих та дітей. Виявляється, мало навести порядок, треба

ще самотужки захищати його, боротись за життя краси. Дивує байдужість райвідділу міліції, що знаходиться поряд. Адже до них приїзять люди з усього району. Раніше вони байдуже дивились на звалище, кажучи: "Це не наша територія". Тепер байдуже дивляться на знищену огорожу. І знову ж таки чуло від них: "Це не наша територія".

Діти та дорослі - це мешканці вул. Хрещатик, які люблять свою вулицю. Так, ми не байдужі до безладу, ми шануємо історію свого міста, і, як можемо, намагаємося зберегти красу своєї вулиці. У відтворення "Алеї лип" великий вклад зробили: Кириченко Олександр, його батьки - Кириченко Тетяна Миколаївна та Геннадій Вікторович, а також учениці Боярської музичної школи Муравйова Марина, Стась Анна, Стась Анастасія, дівчатка Діана (учениця ЗНЗ №3) та Яна (її сестричка), мешканці вул. Хрещатик. Директор банно-оздоровчого комплексу Сандул Олександр Павлович, який одразу відгукнувся на наше прохання про допомогу, організував викорчування старих пенків. Наша громада, яку ми так і назвали "Липки", дуже дякує усім тим, хто нам допоміг у цій праці!

М.М. Муравйова,
викладач Боярської дитячої музичної школи

УВАГА, АКЦІЯ!

Минають Великодні і травневі свята. Незважаючи на похмуру і дощову погоду, улюбленим місцем відпочинку боярчан і столичних гостей був і залишається ліс. А як на природі обійтися без шашликів? Правда, після "гастроле-

рів" залишаються гори сміття: пластиковий посуд, пляшки... Скільки ще треба часу, щоб сформувати у людей не тільки екологічну, а елементарну культуру, - невідомо. А діяти треба вже сьогодні, щоб усім нам було де відпочити.

ГО "Український соціалістичний рух" 17 травня запрошує представників усіх політичних партій, громадських об'єднань і організацій, усіх бажаючих громадян прийняти участь у прибиранні лісових галявин (територія за ЦРЛ та лісництвом).

Громадська організація забезпечує учасників акції

поліетиленовими мішками для харчових відходів, а також транспорт для вивезення сміття.

Прохання з собою мати рукавички та знаряддя для збирання сміття (граблі, жердини з гострими наконечниками тощо).

Місце зустрічі учасників акції: лісова галявина на перехресті вулиць Хрещатик та Волгоградська (за ЦРЛ).

Довідки за телефоном: 8-097- 922-22-43, 40-879.

О. В. Кличков,
голова ГО "Український соціалістичний рух"

Підсумовуючи сказане

МОРСКИЕ ЗВЕЗДЫ

Подается мовою оригіналу

На море поднялась страшная буря. Сильные порывы холодного ветра, казалось, вспарывали воду и она поднималась вверх огромными волнами, которые стучали о пляж, словно удары кузнечного молота. И каждая волна выбрасывала на берег раков, моллюсков и других морских жителей.

Но вот буря успокоилась - так же внезапно, как и началась. Море стало тихим, но пляж превратился в болото, в котором извивались тысячи морских звезд, выброшенных из воды. И было их столько, что берег выглядел розовым.

Это явление привлекло внимание многих людей со всего побережья. Приехали даже съемочные группы, чтобы заснять удивительное зрелище.

Морские звезды почти не двигались. Они умирали.

Среди толпы людей, держась за руку отца, стоял мальчишка. Грустными глазами он всматривался в маленьких звездочек. Все на них смотрели, но ничего не делали.

Вдруг ребенок отпустил руку отца, снял туфли и носки и пошел на берег. Наклонился, поднял маленькими ручонками три звезды, побежал к воде, отпустил их. Потом вернулся обратно и еще раз повторил то же самое.

Из-за цементной балюстрады выглянул отец и спросил: "Что ты делаешь?"

"Возвращаю морские звезды воде. На берегу они все погибнут" - ответил мальчик.

"Но их здесь тысячи! Ты не сможешь спасти их всех! Их слишком много! - продолжал свое мужчина. - И такая же картина по всему побережью! Ты не сможешь ничего изменить!"

Мальчик наклонился, чтобы поднять еще

одну звезду, и, бросая ее в воду, сказал: "Но я уже изменил - для этой звездочки!"

Мужчина еще минуту постоял, а потом наклонился, разулся, снял носки и пошел на берег. Он стал собирать звезды и носить их в воду. Вскоре к ним присоединились еще две девочки. Теперь уже четверо людей спасали морских звезд. Вскоре их стало пятьдесят, потом сто, двести, тысяча человек помогала морским звездам выжить.

И так все звезды были спасены.

Чтобы изменить мир, достаточно чтобы кто-то один, даже маленький, отважился начать.

Бруно Ферреро

ОБЛАСНІ ЗМАГАННЯ З ТУРИЗМУ

З 18 по 20 квітня на Богуславщині проходили обласні змагання з техніки велосипедного та водного видів туризму серед учнівської молоді Київщини.

У змаганнях приймала участь 21 команда (200 учнів). Києво-Святошинський район представляли учні Вишнівських шкіл. На жаль, боярчани участі в змаганнях не брали. Сподіва-

юсь, що у нас все попереду.

З 8 по 11 травня у Жорновці проходить чемпіонат Київської області з пішогодного туризму. Може відгукнуться ентузіасти із Боярки?

Контактні телефони з питань участі в чемпіонаті:
8-093-823-06-49,
Валентина Анатоліївна;
8-093-823-06-52,
Юрій Миколайович.

КОМПЛЕКСНІ ЗАХОДИ З ОХОРОНИ ПРАЦІ - ЯК ДОДАТОК ДО КОЛЕКТИВНОГО ДОГОВОРУ

(Продовження. Початок у № 14)

Для підприємств і організацій, що фінансуються з державного або місцевих бюджетів, цільові заходи з охорони праці виконуються за рахунок коштів, виділених на їх утримання.

Щоб уникнути плутанини на місцях, наведу орієнтовний перелік інших, найбільш характерних заходів, що не

належать до цільових, хоча і мають певне відношення до охорони праці та в переважній більшості фінансуються за рахунок валових витрат. Поряд із забезпеченням працівників ЗІЗ, мийними засобами, молоком, лікувально-профілактичним харчуванням; організацією навчання працівників, проведення обов'язкових медичних оглядів працівників певних категорій та інших заходів, які вже наводилися вище, ними також є:

- проведення атестації робочих місць;
- експертиза та діагностика потенційно-небезпечних об'єктів і устаткування, проведення експертизи технічного стану будівель і споруд;
- відшкодування підприємствам і організаціям витрат, пов'язаних із залученням

їхніх представників до участі в розслідуванні аварій, нещасних випадків, проведення експертизи їх причин, в тому числі витрат на відрядження осіб, які призначені членами комісії зі спеціального розслідування цих подій;

- здійснення профілактичних та інших заходів за результатами медоглядів, оформлення санітарних книжок, медичних довідок водіїв;
- здійснення грошової компенсації працівникам на придбання лікувально-профілактичного харчування чи у зв'язку з придбанням за власні кошти ЗІЗ (своєчасно не виданих роботодавцем).

Хоча ці заходи не є цільовими і не можуть міститися в Комплексних заходах, більшість з них повинні бути предметом колективного регулювання і знаходити своє

місце у відповідному розділі.

Зобов'язання колективного договору є двосторонніми, тому цей документ повинен містити не тільки вимоги з охорони праці до роботодавця, а й зобов'язання працівників відповідно до статті 14 Закону України "Про охорону праці" щодо безумовного виконання кожним норм, правил, стандартів, інструкцій з охорони праці, додержання встановлених вимог поведінки з машинами, механізмами, устаткуванням, інструментами та пристроями, обов'язкового користування засобами колективного та індивідуального захисту тощо.

Зобов'язання колективного повинні певною мірою відповідати принципам економічного стимулювання та матеріальної відповідальності.

З одного боку, роботодавець повинен бути налаштований на відшкодування усіх збитків від незабезпечення нормативних умов праці, від аварій, нещасних випадків. З іншого боку, економічний механізм управління охороною праці повинен передбачати систему заохочень для тих працівників, які сумлінно виконують положення законів, інших нормативно-правових актів та актів підприємства з цих питань, не допускають порушень вимог особистої та колективної безпеки. І саме колективний договір, як свідчить стаття 25 Закону України "Про охорону праці", повинен установлювати будь-які види заохочень за сумлінне ставлення до вирішення завдань охорони праці.

В. Свентицький

ПРАЦЯ ПОВИННА БУТИ БЕЗПЕЧНОЮ

Проведення навчання з охорони праці сучасного обладнання та програм

служби та сумлінне ставлення всіх працівників до виконання покладених на них обов'язків, дає позитивні результати. Так, по нашому управлінню вже понад 10 років не було зафіксовано жодного випадку виробничого травматизму та професійного захворювання, а це - 10 ремонтних бригад, електротехнічна лабораторія, Боярська ремонтна база, дільниця реконструкції компресорних станцій, дільниця автоматики та електрообладнання та автотранспортна дільниця з більш як 170-ма працівниками у різних областях країни. При цьому звернемо увагу на те, що переважна більшість робітників працює в умовах із шкідливими виробничими факторами та підвищеною небезпекою.

Для більш ефективної роботи у цьому напрямку по управлінню діє двоступеневий контроль перевірки стану охорони праці: 1-й ступінь - щоденний контроль на рівні керівників структурних підрозділів та уповноважених працівників з питань охорони праці, 2-й - виконує постійно діюча комісія згідно затвердженого графіку перевірок. Крім цього, з боку філії "ВРТП "Укргазсервіс" діє 3-й ступінь, а ДК "Укртрансгаз" - 4-й ступінь контролю. Як показує практика, такий розподіл дає позитивний вплив на роботу у сфері забезпечення належних умов праці та відпочинку.

У Боярському управлінні

Засідання служби охорони праці Боярського управління філії ВРТП "Укргазсервіс"

Указом Президента України від 18 серпня 2006 року № 658/2006 у нашій державі офіційно впроваджено День охорони праці, який відзначається щорічно 28 квітня у Всесвітній день охорони праці.

З цієї нагоди у Боярському управлінні філії "ВРТП "Укргазсервіс" напередодні свята проводився Тиждень з охорони праці. Мета заходу - привертати увагу керівників структурних підрозділів та працівників управління до вирішення питань з поліпшення умов праці, безпеки виробничих процесів, запобігання випадкам виробничого травматизму та професійних захворювань. Для більш ефективної роботи в цьому напрямку, на час проведення заходу, були створені спеціальні робочі групи у кожному структурному підрозділі.

Велику роботу з охорони

праці проводить створена на базі Боярського управління служба охорони праці, яка безпосередньо підпорядковується начальнику управління О.В. Шумейко, а методично - начальнику відділу охорони праці та пожежної безпеки філії А.П. Коломійчуку. Очолює службу інженер з охорони праці О.В. Лисенко під керівництвом головного інженера Г.М. Смахтіна. Завдяки такій тісній співпраці вдається у найкоротші терміни вирішити всі проблемні питання щодо забезпечення безпечного проведення робіт на об'єктах ДК "Укртрансгаз".

Службою з охорони праці щорічно розробляються комплексні заходи, які спрямовані на доведення умов і безпеки праці до нормативних вимог або підвищення існуючого рівня охорони праці на виробництві.

Така наполеглива робота

постійно проводяться планові навчання працівників на власній базі та в учбово-курсових комбінатах, спеціалізованих навчальних закладах та підприємствах. Щороку організовується проведення періодичних медичних оглядів працюючих, де визначається їхня професійна придатність, а також необхідність проведення амбулаторного чи санітарно-курортного лікування.

Раз на п'ять років у структурних підрозділах проводиться атестація робочих місць та складаються карти умов праці. На їх основі розробляється перелік виробничих робіт, професій і посад, зайнятості в яких дає право на пільги та компенсації, передбачені чинним Законодавством.

Працівники, які виконують роботи з підвищеною небезпекою, щоквартально проходять інструктажі, вив-

чають безпечні методи роботи за діючими на підприємстві інструкціями по видах робіт, а також проходять щорічну перевірку знань з питань охорони праці.

Наостанок, хочеться висловити подяку всім співробітникам управління за відмінну працю, взаємоповагу та розуміння задач, що поставлені перед ними службою охорони праці. Особливо хочеться відзначити наступних працівників: слосарів-ремонтників Білоцерківського А.Г., Отришко В.П. та Грузда О.С., пресувальників-вулканізаторників Терещенка Г.Ф. та Олійника М.І., токарів Кузьміна Д.В. та Терещенка І.М., водіїв Хижка О.Ю. та Потапенка Ю.М., інженера П кат. Лук'янова Ю.П.

Служба охорони праці Боярського управління філії "ВРТП "Укргазсервіс"

РАДИКУЛИТ | Медична служба цивільної оборони Києво-Святошинського району попереджає

Подається мовою оригіналу

них професійних спортсменів і осіб, які займаються умовним трудом, наприклад, тех, хто цілими днями сидить за комп'ютером.

Причини виникнення радикулита

В нашому позвоночнику знаходиться спинний мозок, від якого відходять нерви, які відповідають за роботу всього організму. Якщо ці нерви пошкоджені або запалюються, виникає серйозне захворювання - радикулит.

Казалося б, нічого не передвещало неприємностей, і вдруг: неловке рухання - і різко "вступило" в спину. Да так, що сльози з очей, і ні согнутися, ні розогнутися неможливо. Тем, хто хоча б раз в житті таке испытал, пояснюють, що таке радикулит, не потрібно.

Якщо вірити статистиці, від радикулита страждає кожен восьмий житель Землі старше сорока років. Але, на жаль, за останні десятиліття ця хвороба сильно "помолодела". Сьогодні на радикулит скаржаться не тільки старі люди-пенсіонери, але і достатньо молоді люди. Особливо багато серед

Однак медики до сих пор не можуть прийти до єдиного висновку, що саме є причиною виникнення радикулита. В XIX столітті вважалося, що радикулит - це самопрозвольне запалення нервного корешка. В початку XX століття медики вважали, що в усіх випадках винною причиною є міжпозвонковий грибок - розриви і випинання міжпозвонкових дисків, розташованих між позвонками. Дещо інше, вони-то і здавлюють нервові корешки, викликаючи їх запалення.

Сьогодні медики вважають,

що основною причиною радикулита - в самому позвоночнику, а саме в його пошкодженні. Приблизно 95% випадків виникнення радикулита є проявом остеохондрозу, а в решті 5% - старі травми позвоночника (не виключено, що і тієї самої міжпозвонкової грибки).

Основні причини, які спровокують приступи радикулита: стрес, різного роду інфекції, порушення обміну речовин, незграбні рухання, підняття важких предметів і незграбні рухання.

Признаки радикулита

Головний симптом радикулита - біль. Що саме буде боліти, залежить від того, в якій частині пошкоджено позвоночник. Шейний радикулит характеризується сильним болем в області шиї і потилиці, кашель і різні рухання голови посилюють біль. В окремих випадках при шейному радикуліті починає кружиться голова, погіршується слух і з'являється шум в вухах. При шийно-плечовому радикуліті виникає різкий біль в шиї, плечах і

руках. При грудному - з'являються приступи сильного болю, який ніби опоясує грудну клітку. І, нарешті, найвідоміший вид радикулита - пояснично-крестцовий. Той самий, коли "ні сідати, ні встати". Спина болить адекватно, особливо при ходьбі і нахилі.

Діагностика радикулита

Якщо Ви відчули різкий біль в спині, негайно зверніться до невролога. Головна задача лікаря - відрізнити радикулит від інших захворювань, які супроводжуються подібними симптомами. Після цього, лікар Вас оглядає і оглядає, він обов'язково вкаже на рентгенологічне дослідження позвоночника. Це - єдиний спосіб оцінити, наскільки сильно і в якій частині пошкоджено позвоночник. Після цього, коли поставлено діагностичне питання, Вам обов'язково потрібно буде консультуватися з неврологом. Лише лікар зможе на основі сучасних досліджень поставити точний діагноз і порадить Вам вибрати правильну

тактику лікування. Можливо, попередити неприємності в майбутньому, пов'язані з цією хворобою, Вам сьогодні необхідно стаціонарне лікування.

Профілактика радикулита

Помніть: хвороба легше попередити, ніж лікувати! Не займайтеся самолікуванням! Рання діагностика допоможе Вам уникнути ускладнень. Не забувайте про основні профілактичні заходи: займайтеся спортом, найкращою профілактикою радикулита є плавання, активні фізичні навантаження з дозованим навантаженням.

Особливу увагу слід приділити боротьбі з надмірною вагою (позвоночник не в змозгу постійно нести на собі вагу). Не подразжайте по пустякам, будьте оптимістом!

Помніть: активний і подвижний образ життя - залог Вашого здоров'я!

О.А. Ткаченко,
районний невропатолог ЦРБ
Києво-Святошинського району

ПОЖЕЖА | Києво-Святошинське районне управління МНС України інформує

23.04.2008 р. о 19 год. 40 хв. до пункту зв'язку 17-ПДПЧ смт. Чабани надійшло повідомлення про пожежу, яка виникла в житловому будинку громадянки М. за адресою: с. Хотів, вул. Матросова.

За декілька хвилин до місця виклику прибуло 1-ше відділення 17-ПДПЧ смт. Чабани, які терміново приступили до гасіння пожежі. А оскільки будинок був дерев'яний, швидко загасити вогонь не вдалося, тому для гасіння пожежі було залучено ще одне відділення 18-ПДПЧ м. Боярка. Поруч з будинком і по вулиці пожежних водомісць не знайшлося, тому воду підвозили з центру села.

Внаслідок пожежі вогнем було знищено: покрівлю та перекриття будинку, побутову техніку, меблі, господарські речі. Пошкодження вогнем зазнали стіни, віконні рами. Врятовано від вогню господарську прибудову, ймовірно причиною пожежі - коротке замикання електропроводки.

23.04.2008 року о 22 год. 57 хв. в с. Тарасівка по вул.

Шевченка (поблизу переїзду) сталася пожежа в самовільно побудованих господарських бараках, що належать місцевим мешканцям. Внаслідок пожежі вогнем знищено один дерев'яний барак повністю. Пошкоджено вогнем розташовані поруч два дерев'яні бараки.

Загасити швидко вогонь двома відділеннями пожежно-рятувальної служби не вдалося, оскільки піднявся сильний вітер, протипожежних вододжерел поблизу не було, тому воду підвозили з сільського ставка.

Під час гасіння пожежі основні зусилля чергових караулів були спрямовані на "відсічення" розповсюдження вогню на інші бараки, але, оскільки при самовільній забудові громадянами не були дотримані мінімальні протипожежні відстані між будівлями, вогонь за лічені хвилини швидко перекинувся до сусідів, і тільки вміді дії працівників пожежно-рятувальної служби змогли зупинити розповсюдження вогню.

Дізнанням було встанов-

лено, що мешканець прилеглому будинку в самовільно збудованих грубих цегляних будівлях палив дрова для того, щоб використати як добриво на грядці, а увечері, не загасивши вогонь, пішов додому.

24.04.2008 року о 12 год. 56 хв. в с. Хотів по вул. Московській виникла пожежа в приватному триповерховому житловому будинку розміром 10 х 15 м.

Першим до місця виклику прибуло 1-ше відділення 17-ПДПЧ смт. Чабани, які терміново приступили до гасіння пожежі. Також до гасіння пожежі було залучено ще декілька чергових караулів пожежно-рятувальної служби.

Внаслідок пожежі вогнем було знищено: покрівлю та перекриття будинку, побутову техніку, меблі, господарські речі. Пошкодження вогнем зазнали стіни, віконні рами. Врятовано від вогню розташований поруч сусідський житловий будинок. Причиною пожежі встановлюється.

ЗМАГАННЯ З ПОЖЕЖНО-ПРИКЛАДНОГО СПОРТУ

25 квітня на стадіоні загону технічної служби ГУ МНС України в Київській області, що розташований в м. Вишневе, відбулись чергові змагання з пожежно-прикладного спорту серед ДЮП (дружин юних пожежників). Ці змагання проводяться щорічно за підтримки Києво-Святошинської райдержадміністрації. У змаганнях приймали участь учні віком від 15 до 17 років з 21-ї школи Києво-Святошинського району. Варто зазначити, що з нашого міста на змагання приїхали команди всіх шкіл. Переможців визначала суддівська бригада у складі: В.М. Маловік, О.В. Лисенко, І.В. Пеленченко.

Змагання проходили у два етапи: 100 метрової смуги з перешкодами та пожежної естафети. Перед початком змагань професіонали з пожежної частини провели показові виступи та детально розповіли, як користуватись пожежним інвентарем на тих чи інших етапах естафети. Порівняно з минулим роком, цьогорічні змагання пройшли доволі успішно. Рівень підготовки юнаків з

кожним роком краще. Можливо призи та грошові винагороди надихають наших школярів досягати кращих результатів в спортивних іграх. Так, перше місце в загальнокомандних змаганнях, вже не перший рік посіли, здобула Михайлівсько-Рубежівська школа. Приємно повідомити, що в першу п'ятірку призерів змагань потрапили такі Боярські школи: третє місце вибороли учні - БЗНЗ № 2, четверте місце - БЗНЗ №4. Сподіваємось, що наступного року наші хлопці, заохочені винагородами за третє місце, намагатимуться досягти ще вагоміших результатів. А команді переможцю, яка буде представляти наш район на обласних змаганнях з пожежно-прикладного спорту, залишається побажати успіхів!

Марина Смірнова

У ПОДАТКОВОЇ ВЛАСНЕ ОБЛИЧЧЯ

Повосні "зелені кашкети"

Вулицею, більше схожою на ґрунтову дорогу, "шморгаючи" зтоптаними чоботями, йшов низенький чоловік. На ньому вигоріла, просякла солоним потом гімнастерка. Командирська сумка-планшет на боці. Наближаючись до двору, чоловічок покриває голову на кілька розмірів більшим, ніж треба, зеленим кашкетом зі строгою кокардою - гербом. За тим розгортає сумку-планшет, виймає якийсь папір, "гуляє" по ньому очима, басуючи з-під лоба на двері хати, терпляче чекає.

Нарешті його помітили. Витираючи на ходу руки об фартух, з'являється господаря. На її стурбованому обличчі німе запитання: "Чого треба?" Чоловік витримує паузу, для значимості розтягуючи слова, розпочинає: "У вас Маріє... по моїм даним 15 соток саду..., кабан, корова і тільнок..."

- Який сад? Десять кущиків смородино, груша і три яблуні. І не кабан, а двомисячне поросятко.

- Все рамно, свиня. І шкуру треба здати.

- Порося не продам, щоб заплатити податок. Майте совість у серці.

- Совість по службі фінагенту не положена. Він руководствує планом і указаннями.

Давно те було, а страшнішою людини, ніж фінагент того часу, як пригадують очевидці, не було. Попри комічну недолугість його мови, службу він ніс настільки справно, що вулиця "вимирає", коли той на неї ступав і натягав на голову зеленого кашкета. Кашкет був ознакою початку "ісполнення" функцій: описував, що йому хотілось, бо кожен двір обов'язково щось був винен державі - чи податок, чи самообкладення, чи позику... Бідність прямо-таки волила з голих стін і солом'яних піддашків. Треба було мати кам'яну душу, щоб забирати з вдовинних хатів рядна і подушки - єдине і останнє, що можна було забрати. Забирав, бо мусив. Вантажувалось це добро на воза, яким правив здавалось німий, вічно неголений дядько. Гірко плачучи і гнівно поглядаючи на свого розпорядника, німо проводжали його поглядом хатні. А той щось вибачливо белькотів.

Якось непомітно зникли фінагенти саме в отій ненависній іпостасі. Доживши свого віку, пішов у могилу

дідуган-соціалізм. 17-річна демократія запанувала в нашій незалежній Україні. Що змінилося? Податки, принаймні, залишилися, і на зміну старим фінагентам прийшли нові люди, нова служба. Чим вони кращі?

Однобічний рух чи партнерство?

У Вишневому зацвіли вишні. Весняний пелюстковий сніг не встигає притрусити наш автомобіль, який мчить до ДПІ у Києво-Святошинському районі. Прямуємо до одного з двох орендованих приміщень, де тепер "проживають" податківці районної інспекції.

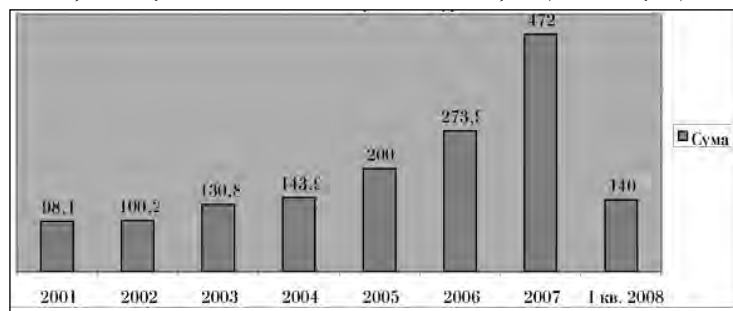
Асфальт - не запилена ґрунтівка, мій співрозмовник Григорій Олексійович Ломака - податківець зі стажем. Розмова точиться мимоволі, спокійно й приємно. Він зовсім не схожий на того чоловіка, та й кашкета з кокардою у нього мабуть ніколи й не було. На мою розповідь про фінагента реагує посмішкою.

- Тільки минулого ще й досі падає на нинішніх податківців, хоч фактично ми не спадкоємці фінагентів і митарів, за яких податок був більше схожий на контрибуцію. Ми ж не збираємо податки, ми тільки контролюємо, так би мовити, правильність і чистоту процесу. На цьому шляху теж чимало підводних каменів. Мені особисто прикро, коли говорять багатозначно: "А-а-а, це ж податкова!" у тих випадках, коли ми на цілком законних підставах вимагаємо сплатити належне. Усім відомо, що в історії тіньового бізнесу є чимало прикладів ошукування держави підприємливими ділками. Однак ті, хто й досі взято та систематично складає багатоступеневі схеми мінімізації податкових зобов'язань, мусять бути у нас під особливим контролем. Судіть самі: за результатами 2007 року із платників податків на прибуток до категорії "мінімізаторів" або як ми жартома називаємо їх "оптимізатори", потрапило 206 підприємств (мають низьке податкове навантаження) та збиткових - 7 (задекларували "від'ємне" значення об'єкта оподаткування). Дивись на них з-під лоба чи ні - нічого не допоможе. Таких керівників запрошують до податкової інспекції для з'ясування причин такого стану, їхні доповіді заслуховуються на засіданнях спеціальної комісії, яка створена при податковій інспекції та обов'язково пере-

віряють один раз на рік. Недосконалість законодавства їм на руку. А як же рівність у сплаті податків? Чому, наприклад, Віталій Клічко за один з боїв одержав 800 тисяч доларів і з них 350 тисяч спокійно сплатив, як податок, а інші мають надприбудки і в "ус не дують", а лише напихають кишені? Якщо держава йде тобі в усьому назустріч, то чому це має бути однобічний рух? Потрібна взаємність. Тим більше, це стосується підприємств і тих структур, які експлуатують землю, надра, лінії зв'язку, газопроводи і так далі. Найбільші в світі податки платять шведи, але в них при тому - найвищий на планеті рівень життя. Чому у нас не так?

За розмовою дісталися до одного з двох приміщень податкової. Ганна Антонівна Безбородько - заступник

Статистика надходжень до Зведеного бюджету коштів, що контролюються податковою інспекцією (в м.лн. грн.)

начальника ДПІ у Києво-Святошинському районі більше схожа на педагога, ніж на керівника такої грізної структури, як районна податкова служба. Дивовижна м'якість, надзвичайно щире і приємне обличчя, ніякого начальницького шарму.

Честь, совість і людяність + професіоналізм = результат

- Не скажу, звичайно, що у нас тут - церква, і всі у ній святі, - каже Ганна Антонівна. Але зверніть увагу на таку ознаку - у нас працюють 159 кваліфікованих фахівців. Практично в усіх вища освіта. Майже 15 тис. платників податків, з яких більше третини юридичних осіб, зареєстровано станом на 01.04.2008 року. Більше 9 тис. фізичних осіб-підприємців рахується на обліку. Усіх обслуговують 4 управління, 9 самостійних відділів, 3 самостійні сектори, а також відділ податкової міліції ДПІ у Києво-Святошинському районі. Освіченість дає широту світогляду і мислення. І - ніякої фінагентщини, якій по службі "совість не положена"! Навпаки, совість і розум - наріжний камінь нашої роботи. Відхилення, звичайно,

бувають, і ми не скидаємо цього з рахунку. Прийняття Програми дій на 2008 рік "Професійність. Порядність. Відповідальність", яка затверджена 29 грудня 2007 року Головою ДПА України Сергієм Буряком саме окреслює завдання органів податкової служби на рік, що триває. Підвищення в суспільстві позитивного іміджу Державної податкової служби України, впровадження ідеології партнерських відносин з платниками податків, посилення боротьби з корупцією в органах ДПС та забезпечення відкритої інформаційної політики - наші орієнтири у роботі. Головний курс - честь, совість і людяність, забезпечення добровільності у сплаті податків. Контури цього курсу уже позначаються на результатах роботи. Надходження у казну держави зростають з року в рік.

млений підрозділ Національного аграрного університету "Боярська лісова дослідна станція"; ТОВ з іноземними інвестиціями "Чиста вода". Відносини партнерства мають реальне продовження, зміцнюються і розвиваються.

Ось так і ми - родом з дитинства

Чи вдавалось кому-небудь змінити металевий виріб? На жаль, ні, адже він набуває своїх остаточних обрисів вже тоді, коли розплавленим металом його впливають у форму. Сумління майбутнього платника податків формується з дитинства. Які зерна зронені у душу малечі, такі й паростки проростуть. Казка про податки, ділові ігри, лекції з основ податкового законодавства. Саме цими шляхами торуються стежини до свідомості майбутнього платника податків. Конкурс дитячого малюнка "Податки очима дітей" започаткований ще у 2001 році.

У тому, що кожна дитина є чистим джерельцем талантів перекопується, коли переглядаєш творчі роботи, надані дітьми. Тут і розмаїття фарб, і політ фантазії, і висловлення потаємних бажань. А найголовніше - не дитяче розуміння теми податків. Виявляється, діти краще деяких дорослих починають розуміти, що сплата податків - це навіть не обов'язок, а проста необхідність кожної людини поділитися тим, що маєш для зміцнення своєї держави та зростання добробуту її громадян. Звичайно, ця життєва теорема, засвоєна у дитинстві, буде перевірена часом, та ще й не один раз. Втім, сподіваємось, що наші діти на своїх дорослих дорогах не мінімізуватимуть доходи, не спокусяться на зарплати у "конвертах". Натомість, будуть сумлінними платниками податків, сповненими гідності за себе та свою державу громадянами.

"Митарі" чи "економічна гвардія"?

Чорні тіні і плями нашої сучасності можна вивести тільки з допомогою одного "хімікату" - кодексу розумних законів - Податкового Кодексу - переконаний начальник інспекції - радник податкової служби I рангу - Валерій Сергійович Богдан.

- Чи можна сліпо вірити у вдавану збитковість деяких спиртників? Ні! Особливий "роздрай" в системі торгівлі, яка уміє ловко ховати в тінь свої прибутки і ще й вимагати відшкодування у держави. Тут весь час "панують" збитки або ж "працюється" по нулях - себто затрати і прибутки однакові. Здається, повинні вже давно розоритися з такими методами господарювання, а вони "тримаються купи".

- Майте, - кажу, - совість. Саме ваше існування - уже доказ того, що все у вас добре. Для вас сплата податків, якщо хочете й далі працювати, має стати своєрідним "отче

нашим", нормою кровообігу. Ні! Хитрують. До пори до часу. Податкова міліція теж набуває все більшого досвіду, вчать казати своє вагомє слово і її оперативники.

Як приклад: наприкінці березня поточного року податківці провели виїзну позапланову перевірку з питань достовірності нарахування суми бюджетного відшкодування ПДВ одного ТОВ "П" нашого району, основним видом діяльності якого є оптова торгівля радіоапаратурою, і з'ясували, що підприємство незаконно заявило до відшкодування 32,1 млн. грн. Окрім цього, має ознаки "фіктивності" (за юридичною адресою його не існує, а фактичну адресу встановити неможливо). По вул. Південній, що у м. Вишневому, в приміщенні, яке належить підприємству "П", виявлено гральні автомати. Підприємець "З" - орендар грального притону, документів на розміщення гральних автоматів та ліцензії на право здійснення діяльності у сфері грального бізнесу не надав. Отож, усе майно: 23 гральні автомати на загальну суму 175 тис. грн. описано та передано на відповідальне зберігання до вирішення питання по суті.

Інший приклад: 2 квітня, в ході проведення операції "Акциз", працівниками відділу податкової міліції ДПІ у Києво-Святошинському районі під час огляду магазину з продажу лікєро-горілочних виробів, який належить

приватному підприємцю Андрію Б., за адресою: село Гатне Києво-Святошинського району, виявлено 98 пляшок горілки, а саме: горілку "Пшенична Грааль" та горілку "Пшенична "Олександрія" на загальну суму 600 грн. 70 копійок з візуальними ознаками підробки марок акцизного збору.

Ще однією больовою точкою усієї держави є виплати зарплат у "конвертах" за рахунок тіншових доходів. Останнім часом "конверт" став символом непрозорості й незаконності маніпуляцій з "сірою" зарплатнею. Натомість збитки, що завдаються при цьому державі та її громадянам, далеко не символічні. Отримання зарплати "чорним налом" тільки створює ілюзію переваги, адже немає зарплат - немає лікарняних, немає пенсій, немає виплат малозабезпеченим. Насправді наслідки бувають важкими, а іноді й трагічними, коли при досягненні пенсійного віку чи під час хвороби або каліцтва з'ясується, що гідна пенсія чи пристойна допомога залишилися у "конверті", але на цей раз - у чужому.

За кордоном бути податківцем - винятково висока честь. Коли карабінери візьмуть якогось злочинця, то йому достатньо найняти двох-трьох адвокатів, щоб відкрутитися, а коли арештовує економічна гвардія, то тут уже ніякі адвокати не допоможуть - тут завше бездоганна і чиста робота. Ми

над цим трудимось. Запроваджуємо електронну звітність, викриваємо шахрайські схеми, модернізуємось і вдосконалюємось, щоб стати партнером, а не митарем...

Післямова

Сьогодні про неї знають усі. Втім, кожен ставиться по-своєму. Одні кажуть: вона жорстка і норовлива. Інші: вона дбає про державу і сумлінно виконує свої обов'язки. Але на побачення до неї приходять не з квітами, а із звітами та розрахунками.

Існує у неї дивна примха: знайомитися із тими, хто мінімізує податки та множить збитки. Здавалося б, яка користь від спілкування з шахраями. Натомість, бажання направити на шлях "істинний" таких горе-бізнесменів у неї не віднімеш.

Стежить вона за своєчасністю та повнотою наповнення державної скарбни-

ки. Переймається рівнем необхідних знань тих, хто прокладає курс у бурхливому морі податкових законів та нормативних циркулярів.

Втім, не така вона грізна, як дехто про неї говорить. Часом її можна побачити з екрана телевізора, почути голос - з радіоприймача. Коли керівництво відзначає за сумлінність у праці, вона - довго запрошувати себе до виходу не примушує. А за святкової нагоди - завжди готова прийняти щирі вітання колег.

З радістю і надією чекають на зустріч із нею малозабезпечені діти. Із посмішкою згадують про неї школярі - переможці конкурсів дитячої творчості з податкової тематики.

Ви запитаете, хто вона? А хіба Ви ще не зрозуміли? Податкова служба нашого району!

Наталія Ключник

Новини культури

ДУХОВНОСТІ НАВЧАТЬ ШЕВЧЕНКО, ГОГОЛЬ Й... ДІТИ

Поспішаючи на цю зустріч з Таїсією Миколаївною Лантух - педагогом-куратором Києво-Святошинської районної класичної гімназії, я розраховував почути захоплюючу історію про відвідання гімназистами родинного мастку Гоголь-Яновських. І розповідь дійсно

захопила... глибиною усвідомлення тієї ролі, яка відводиться кожному з нас у відродженні культурної спадщини і самої духовності нашого народу. Деякі думки з цього приводу пропоную нашим читачам.

Нашу розмову Таїсія Миколаївна почала несподівано:

- На жаль, ми були чи не останніми відвідувачами хати-музею Т.Г.Шевченка на Козинській горі, яка... припинила своє існування. Чому? Хто так конче потребує цього музейного приміщення в центрі Києва?

Хто дасть дітям відповідь на це запитання? Чому на 60 музеїв м. Києва припадає 140 тисяч (!) ігрових закладів? Чому на один музей в нашій рідній Боярці - більше 50 "точок" з ігровими автоматами? Ці запитання виникають не лише у дорослих... Ці запитання задають діти!

...Протягом століть поняття "духовність", "духовно розвинена особистість" завжди поставали як велична мета виховання й самовиховання. Та особливої актуальності

щодо виховання наймолодшого покоління вони набувають саме сьогодні. Адже саме у віці з 12 до 14 років закладається ота сама духовність, яка проявиться лише... після 20 років!

Ще й досі немає чіткого тлумачення поняття "духовність". Найпоширенішим є уявлення про духовне в людині як про її релігійність і відданість Богові. Але навряд чи можна вважати духовно розвиненою людину, яка вірить в Бога, прагне виконувати десять заповідей Божих, але не відчуває потреби в підвищенні свого культурного рівня. А хіба можна назвати духовною людину, яка негуманно ставиться до інших і споживацько - до

природи? Тому процес виховання духовної культури у підлітків передбачає облагородження життя та помислів дитини позитивним життєвим досвідом суспільного, соціального, родинного життя її народу та людства в цілому, який передається із покоління в покоління, пошуку ідеалу і сенсу свого власного життя, життя людей, довкілля.

Таїсія Миколаївна переконана, що духовність - чотиригранна, як ідеальна фігура -

піраміда. Перша грань - це цінності людського серця, спрямовані на зовнішній світ. Це - пошук смислу життя. Друга грань - це розуміння сенсу життя. Третя грань - це особисті відповіді на вічні запитання: що є добро і зло, істина і краса?... І четверта грань - грань-висновок із трьох попередніх: це розуміння унікальності власного внутрішнього світу та інших людей. Що ж є "фундаментом" духовності? Три сфери- "кита":

Розумова сфера	Вольові якості	Емоційна сфера
Допитливість, спостережливність, аналітичність, критичність, самостійність мислення	Цілеспрямованість, наполегливість, саморегуляція, самовладання.	Совість, любов, надія, каяття. Забезпечує глибокий зв'язок з усім людством, Всесвітом.

- Ми прагнемо спрямувати дитину до пізнання істини, добра, краси, любові і ствердження у своїй життєтворчості, усвідомлення своєї єдності зі Всесвітом, - говорить Таїсія Миколаївна. - Одним із таких засобів є екскурсії по історичних місцях, музеях, театрах, виїзди на природу (від невеличкої прогулянки до турпоходу на кілька діб). А вже екскурсія не тільки пробуджує інтерес до явищ духовної культури, а й збагачує уявлення і знання учнів про них. Демонструючи певні історичні об'єкти культурної спадщини, ми впливаємо на емоційну сферу учнів, формуючи в них вишуканий смак. Наприклад, працюючи над проектом "Формування життєвої компетентності особистості шляхом впровадження у виховний простір духовної спадщини українського народу" ("робоча" назва проекту - "До витоків духовності"), учні 7-х класів Києво-Святошинської районної класичної гімназії вивчали духовну спадщину Т.Г.Шевченка та М.В.Гоголя. Була проведена колосальна робота: гімназисти відвідали Центральний музей Т.Г.Шевченка, хату-музей на Козинській горі, музей на Пріорці в Києві, садибу в с.Моренці та Шевченків гай в м.Львові. екскур-

сійна діяльність була завершена захистом проекту "Духовна спадщина Шевченка - гімн боротьби за волю та братерство" у вигляді змагань, конкурсів, мультимедіапроектів...

Діти створили "Ланцюг духовності". Він - простий, але надійний. Духовна сила породжує віру, віра - надію, надія - любов, а любов - терпіння. Терпіння, в свою чергу, асоціюється з чистотою. А чистота - це Мудрість.

Отже, продовжуємо пізнавати й відкривати для себе Мудрість народну, вивчаючи духовну спадщину М.В.Гоголя. "Звісно, ми тільки-но на початку цього шляху, але маємо вже найрізноманітніші враження від нашого дослідження. Напередодні 199-ї річниці з дня народження

Миколи Гоголя, ми вирішили відвідати родинний маєток Гоголів-Яновських, власними очима побачити ті куточки рідної України, які так майстерно описав в своїх творах автор "Вечорів на хуторі поблизу Диканьки".

Так, природа дійсно надихала! Безмежні погорбовані рівнини з буйними чубами гаїв, сизі луки й залишки старих вітряків та "журавлів" біля криниць... Саме серед цієї краси герої нашої розповіді відчували свою цілковиту... безпорадність. Справа в тому, що до родинного маєтку Гоголів дібратися майже неможливо! І туристична, і мапа автошляхів стверджують, що неподалік Сорочинців є Гоголево. Але родинного маєтку письменника там немає! Бо, виявляється, що

за 35 км є ще одне Гоголево, в якому і знаходиться родинний маєток автора "Мертвих душ". Маєток є, та на жодній мапі цей населений пункт не позначений і на жодній дорозі нема жодного дорожовказу до цього другого Гоголева! Лише за 10 км до села є малопомітний дорожній знак із назвою населеного пункту...

Таїсія Миколаївна переводить подих, і в її голосі чується обурення:

- Невже людина, яка прагне збагатити свій духовний світ, вивчаючи творчу спадщину письменника, повинна згаяти півдня на пошуки його маєтку? Це так ми шануємо пам'ять М.В.Гоголя і готуємося до святкування в 2009 році 200-річчя з Дня його народження?

От і виникла у дітей думка звернутися з листом до Міністра культури та Міністра транспорту, а до громадсько-

"Простота і величність. Простота і краса". А бузкова алея, яка веде до парадного входу маєтку, одночасно і вразила, і спантелічила. Вразила красою гілок, які змикалися над нашими головами суцільним шатром, створюючи затишок і наповнюючи спокоем. А спантелічення вилилося у запитання-тезу до екскурсовода: "Чи правда, що більшість родових маєтків мали чи то бузкову алею, чи бузковий садок, що й привидило до... вимірання роду? Бо бузок має таку сильну енергетику, яка з часом припиняє появу нащадків". Екскурсовод тільки посміхнувся...

Та задумаймося на хвилину: життям нашим правлять саме духовні закони. Які оперують найвищими моральними поняттями, виробленими людством. Мудрість, визначена ще в II - I ст. до н.е.:

Природа - це моя мати.	
Всесвіт - мій шлях. Вічність - моє царство. Безсмертя - моє життя.	Мир - мій притулок. Досвід - моя школа. Перешкода - мій урок.
Свідомість - мій обов'язок. Істина - моє покоління. Любов - мій закон.	Трудність - мій стимул. Радість - моя нагорода. Біль - моя пересторога.
Форма - мій прояв. Совість - мій вождь.	Праця - благословення.

сті - через газету. Втім, ця неприємність не зіпсувала вражень від родинного маєтку Гоголів. Того маєтку, який діти охарактеризували як

В цьому гімназисти переконані... А вам, наші шановні читачі, відомі ці одвічні закони?

Раїслав Кокодзей

"ДО КОЖНОГО СВЯТА - СВОЯ ПОСВЯТА" АБО ЧИ ПАМ'ЯТАЄШ ТИ, ЯК ПАХНЕ ХЛІБНЕ ДИВО?

А чи пам'ятаєте ви ще, наші шановні читачі, як пахне свіжий хліб? Ні, не той - у прозорому целофані з супермаркету. А інший: домашній,

щойно з печі, зі хрусткою скоринкою та лискучим смаглявим боком - запашний-запашний хліб далекого дитинства...

Незабутні миттєвості повернення до того духмяного дива дитинства особисто мені допомогла пізнати районна виставка виробів з хліба, у якій взяли участь 19 шкіл району.

Як розповідає заступник директора з навчально-виховної роботи еколого-натуралістичного центру Світлана Аздрівна, задум цієї виставки, яка проводиться раз у два роки, виник із бажання поєднати традиції минулого з сучасністю. А поштовхом стало Всеукраїнське свято української паляниці 2003 року. Традиційно виставка хліба проводиться саме напередодні Великодня. А вже на весну припадає два великих свята наших предків: Зустріч птахів (так ось чому так багато на виставці маленьких жайворонків з тіста!) та Пасха.

Та, як у кожній добрій справі, реалізація перевершила сам задум. Виставка стала приводом для проведення учнями шкіл серйозної пошукової роботи. Причому рецепти паляниць та короваїв

вишукуються не лише в кулінарних книжках, а записуються від представників старшого покоління. "Якщо буде фінансування - ділитися зі мною своїми мріями Оксана Олександрівна - директор Києво-Святошинського районного центру еколого-натуралістичної творчості - то в наших найближчих планах видати збірку "Хліб в обрядах та звичаях українського народу" на суто місцевому (тобто - Києво-Святошинського району) матеріалі. Буде в тій збірці і розділ "З бабусиною скарбнички", який складатиметься з рецептів домашніх пирогів та хліба..."

Нагадаємо, що саме в цьому закладі існує єдиний в області Музей Хліба. Тому сюди не лише приходять на екскурсії, а й знайомляться зі звичаями наших предків на народознавчих заняттях. Та повернімося до самої виставки. Цікаво, що її переможців визначають... самі діти! (Найбільше екскурсій припадає саме на квітень-травень.) Причому, віддаючи свій голос на користь того чи іншого

виробу, кожний представник "народного журі" повинен обґрунтувати свій вибір, пояснивши, що саме сподобалось і чому.

Безумовним лідером глядацьких симпатій відразу ж став коровай "Україна на шляху до Єврозоюзу" з Боярської ЗОШ №3. Також найбільше відвідувачів затримується біля виробів школярів з Боярської другої, Малютянської, Забірської та Лісниківської шкіл. Взагалі ж переможці визначаються в двох вікових (молодший (1-3 класи) та середній і старший

шкільний вік) та двох "географічних" (сільські чи міські школи) групах. Кожна школа-учасник повинна була представити 3 вироби з тіста.

Звичайно, вже є що порівнювати. "Минула виставка була багатшою: було більше короваїв та інших виробів, - задумливо говорить пані Оксана. - Нам навіть не вистачило однієї зали! Крім того, роботи цьогорічної виставки представляють лише 3-4 обряди, пов'язані з хлібом, тоді як існує їх набагато більше. Звичайно, в цьому винна "пристоличність" нашо-

го району... Та все ж таки радує, що діти не забувають бабусиних традицій і навіть самі випікають хліб. Наприклад - на уроках праці, як у Києво-Святошинській районній класичній гімназії чи у Вишнівській ЗОШ №2... Крім того, цього року у нас навіть з'явилися відеозаписи народних свят, зроблені самими учнями."

...А особисто мені найбільше сподобалася калита з калиною. Вона така гарна, рум'яна і... смачна. Не хвилюйтесь, шановні читачі, ваш кореспондент не з'їв одного з найпривабливіших експонатів цієї диво-виставки. Просто знаю, що абсолютно всі вироби - не просто їстівні, а випечені за найсправжнішими рецептами. То ж давайте не гаяти часу, а швидше закачаємо рукава й... сядемо до столу. На якому так спокійно пахне свіжесенька паляниця з нашого далекого дитинства. Випечена нашими власними руками...

До короваїв ласо облизувалася Раїслав Кокодзей

МИСТЕЦТВО, ЩО ЗВОРУШУЄ СЕРЦЯ

Гельвеції казав: "Завдання мистецтва - зворушувати серця". Отож, 19 квітня у приміщенні Краєзнавчого музею серця боярчан були зворушені роботами художника Малінченка Олександра Миколайовича та флориста Василенко Наталії Миколаївни.

Наталія Миколаївна пропонує свої роботи глядачам вперше. Здавна українські жінки вміло прикрашали свої оселі. Це могли бути: вишивані рушники, вимережані серветки, гаптовані картини, а в наші дні популярність завойовує фітографіка - мистецтво, в якому підкреслена краса мізерних, непомітних елементів: стеблинки, пелюсточки, зернинки, маленької непоказної польової квітки. Всі ці сухо-цвіти в роботах майстрині оживають, наповнюються позитивною енергією.

- Звідки черпаєте натхнення? - запитую у Наталії Миколаївни.

- В мене є вчителька, Ірина Блащук, вона займається фітографікою вже близько 10 років. Коли я вперше побачила її роботи, вони настільки мене вразили, що я навіть спати не могла, таким сильним було враження. До цього, нічого подібного я не бачила. Я починала з мініатюр, вони

маносінькі, витончені. Це дуже клопітка робота, але вона приносить багато задоволення і радості.

Захопився живописом Олександр Миколайович ще в дитинстві. "Ще з четвертого класу я почав малювати. Товаришував з відомим Боярським художником Віктором Шевченком, часто відвідував його майстерню. Все це не пройшло повз мене, а тільки

посилювало бажання творити, і, згодом, привело мене до Київського художнього промислового технікуму, а потім до Київського обласного художньо-виробничого комбінату. Далі життя йшло за звичним сценарієм: робота, пелюшки, диточки, повсякденні турботи і... на живопис часу зовсім не лишалося! З роками жага творчості тільки зростала і настав момент, коли я, замилювавшись природою, не зміг втриматись, щоб не перенести свої почуття на полотно. З тих пір живу з пензлем у руках."

Олександр Миколайович працює дуже плідно, це не перша виставка його робіт. Його картини не залежуються на заплених полях, люди купують ці витвори мистецтва, щоб прикрасити ними своє життя. Художник володіє різними техніками живопису: акварель, масло, змішана тех-

ніка, захоплюється різьбленням по дереву, а також карбуванням.

Малінченко зробив вагомий внесок у збереження музейних експонатів: реставрував комод 19 століття, робив стійки для підсвічників. Він завжди приходив на допомогу музею. "Олександра Малінченка ми дуже любимо. Він у нас один з найкращих художників у районі, крім того, він чудовий майстер по дереву. Він дуже добра, гарна людина" - говорить Наталія Горенко.

Від всіх присутніх мені хотілося б подякувати митцям за їхню творчу працю. Працю, що сповнює душі прекрасним, світлим і добрим. Працю, що робить наше життя яскравішим. За картини, "написані душею".

Марина Асмолова

Спорт

ФІНАЛ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ЮНАЦЬКОЇ БАСКЕТБОЛЬНОЇ ЛІГИ

Під час змагань Європейської юнацької баскетбольної ліги (EYBL) серед юнаків (1993 р.н.), які проходили у нашому місті 6 по 9 березня, директор столичного баскетбольного клубу "Авангард-Баскет" Ігор Черног-

Звичайно, проведення фінальних змагань Всеукраїнської юнацької баскетбольної ліги на території Боярки - подія вже сама по собі знаменна для нашого міста. Тим більше, що самими лишень змаганнями справа не обмежилася. Ось що розповів мені Ігор Петрович Черногріцький - директор столичного баскетбольного клубу "Авангард-Баскет" і офіційний представник Федерації баскетболу України під час проведення і організації цього туру:

- Головний суддя цих змагань - Копитов Семен Романович, почесний суддя ФІФА, який відповідає за судівство в Україні. Вчора і сьогодні було проведено два семінари для суддів і для тренерів. Тобто, крім участі в фіналі вони отримали ще й

рицький заявив, що баскетбол прийшов у Боярку всерйоз і надовго. А в період з 29 квітня по 1 травня на Боярській землі з'явилося ще одне підтвердження його слів.

нейтральній території, так як жодна команда з Києва у фіналі участі не приймає. Всі команди знаходяться в абсолютній однаковій умові: вперше всі живуть і харчуються в одному місці, всі їздять одним і тим самим автобусом. Тому їй немає ні найменшої предвзятості, діє виключно один спортивний принцип. Судівство - на рівні "міжнародників". Все відповідає навіть вимогам до проведення чемпіонату України. Так, Євроліга купила та встановила в залі нове сучасне електронне табло, на якому миттєво висвічується результативність зустрічей.

Нагадаємо коротку історію саме цих змагань. Починали гру 25-26 команд. Протягом року за 5-6 турів визначаються 8 найсильніших команд, які розділилися на 2 підгрупи по 4 команди. Команда, яка зайняла I місце в першій підгрупі, грає з відносно слабким суперником другої підгрупи. Тобто, за кубковою системою: кожний виграш піднімає команду наверх, кожний програш - опускає донизу. 4 найсильніші команди будуть боротися за 1-4 місце. 4 інші команди, які програли, підніються на чемпіонські місця вже не зможуть.

Слід зазначити, що вперше в Україні Фінал Всеукраїнської юнацької баскетбольної ліги проводиться на

внич, правила надзвичайно чіткі й, разом з тим, напрочуд гуманні. "Потрібно за три дні виграти три гри - і ти будеш чемпіоном. Ціна кожної поразки залежить від того, коли, в який день змагань ти її отримав. Ти можеш програти гру в перший день, і будеш п'ятим - не більше, а можеш виграти підряд дві гри - і будеш другим. Поки що лише команда СДЮСШОР-2-94 з Одеси йде без поразок. Її конкурентом за I місце є команда "Фортеця-94" з Черкаса".

I от I травня - фінал. День, який визначив не лише переможця, а й взагалі найсильніші юнацькі баскетбольні команди України. Результат, як то кажуть, остаточний і оскарженню не підлягає. I місце виборола команда "СДЮСШОР-2-94" (м. Одеса), II відстояла команда "Фортеця-94" (м. Черкаси), третє залишила за собою команда "Азовмаш-94" (м. Маріуполь), а IV четверте дісталось "Світловодськ-94" (м. Світловодськ). От тільки шкода, що серед цього переліку нема жодної команди ні з Боярки, ні з нашого Києво-Святошинського району. То, може, ліквідуємо цю прогалину, хлопці, а?

Як зазначив Ігор Петро-

вич, правила надзвичайно чіткі й, разом з тим, напрочуд гуманні. "Потрібно за три дні виграти три гри - і ти будеш чемпіоном. Ціна кожної поразки залежить від того, коли, в який день змагань ти її отримав. Ти можеш програти гру в перший день, і будеш п'ятим - не більше, а можеш виграти підряд дві гри - і будеш другим. Поки що лише команда СДЮСШОР-2-94 з Одеси йде без поразок. Її конкурентом за I місце є команда "Фортеця-94" з Черкаса".

I от I травня - фінал. День, який визначив не лише переможця, а й взагалі найсильніші юнацькі баскетбольні команди України. Результат, як то кажуть, остаточний і оскарженню не підлягає. I місце виборола команда "СДЮСШОР-2-94" (м. Одеса), II відстояла команда "Фортеця-94" (м. Черкаси), третє залишила за собою команда "Азовмаш-94" (м. Маріуполь), а IV четверте дісталось "Світловодськ-94" (м. Світловодськ). От тільки шкода, що серед цього переліку нема жодної команди ні з Боярки, ні з нашого Києво-Святошинського району. То, може, ліквідуємо цю прогалину, хлопці, а?

Радислав Кокодзей

"ІНТЕР" - ЧЕМПІОН!

Ось і закінчилися змагання II ліги II чемпіонату міста Боярка з футболу серед юнаків 1994 року народження...

Чемпіоном стала команда "Інтер" з Києво-Святошинської районної класичної гімназії. II місце виборов "Олімп" з Боярської ЗОШ №3. III - "ЛЮ" з Боярської п'яті.

Кубки та медалі знайшли своїх господарів, спогоди про цей чемпіонат ще довго зігриватимуть серця учасників та глядачів. А нам залишається лише привітати чемпіонів. Погляньте на фото: які щасливі обличчя у цих хлопців! Отож - вітає, "Інтер"! З перемогою, хлопці! Ви - найкращі!

Інф. "БІ"

РИЦАРІ НА РУБЕЖІ МИНУЛОГО І СУЧАСНОГО

Знову чується дзвін мечів... Не всі сні - просто час відродився лиш на мить, і історії загадкове обличчя освітила посмішка наших сучасників: тих, хто народився у столітті ХХ, а живе в ХХІ сторіччі... Двічі на рік оживає історія.

"Тут кожний знаходить щось своє"

Наша розповідь - про рицарські турніри, які проводяться в Україні двічі на рік: на початку травня та в липні. Причому це - не забаганка якихось диваків, а тренувально-показові виступи клубів історичного фехтування. Як розповів мені президент федерації історичного фехтування міста Києва Юрій Захарчук, лише в Києві на сьогоднішній день налічується близько 50 таких клубів. Офіційною мовою такі рицарські турніри називаються історичною рольовою грою. Тема цьогорічного квітнево-травневого фестивалю - Адигейські війни 1205 року (епоха Середньовіччя, початок Столітньої війни). Проходили ігри в нашому рідному Боярському лісі, точніше - в межах "трикутника" Боярка-Малютянка-Забір'я з 30 квітня по 3 травня. Вони зібрали представників усіх обласних центрів України. Були також гості з Росії (Москва) та Білорусії (Мінськ). Всього - близько двох тисяч учасників. Наприклад, лише від Одеси було заявлено 4 команди, тобто близько 60 учасників. Від Києва - близько 200 учасників, 20 команд.

Ви лишень уявіть собі: намети окремих країн таборів, загони рицарів в повних обладунках, королі, священники, монахи, міністрели, лучники, арбалетчиці... Костюми - як чоловічі, так і жіночі - історично достовірні, при цьому - абсолютно реальні: в них живуть і йдуть на бій. В "цивільне" вдягаються, лише вирушаючи додому. Умови - максимально наближені до бойових: приготування їжі на вогні багаття, дощ, який припинився лише в останній день турніру, переговори між королями різних держав. Та найголовніше - бій. У повний контакт. І хоча зброя тренувальна, виготовлена зі строгим дотриманням чітких вимог, повірте - від удару алюмінієвого меча чи сокири вм'ятини на шоломі залишаються якнайсправжнішими!

Мабуть, найбільш колоритно та емоційно виглядали шість представників харківського клубу "Шанхай", який займається реконструкцією Золотої орди XIV - XV століття. А ще - група з Одеси в

костюмах Київської Русі X століття...

Тут все - як в житті: народжуються і помирають, засуджують до страти на колу або багаття інквізиції, приймають віру і потрапляють у рабство. Це - "по-нарошку". Справжній тут - бій. І кров на розсіченій щоді. І переломи, коли тебе скидають з фортечної стіни, а декілька десятків закутих в залізо рицарів (середня вага обладунків 30 - 60 кг!) йдуть по тобі на штурм, як по містку, форсуючи кріпосний рів...

Отже, спробуємо поринути в гуцу бою. А відтак перенестися в часі-просторі у Середньовіччя. Коли з усіх сторін щільно затиснутий закутими в рицарські обладунки тілами й сам перетворюєш на частину суцільної металевої ріки, коли кризь перфорацію (щільну) шолому бачиш над краєчком щита лише кольчугу й частину шолома того, хто попереду, світ сприймаєш переважно на слух. По шоломі, по панциру, по кольчугі - "день-дзень-дзень" (це ворожі мечі); "тук" (це стріла ворожого арбалетника ударила по наплічнику), "бум-бум-бум" (методично випробовує на міцність твоє забралю закутий в метал кулак ворожого латника); "гур-гур-гур - тор-рох, тор-рох" (аж у вухах задзвеніло, власні зуби глухо клацнули, ледь не "закомпостували" язика, а перед очима - міради райдужних зірочок: це "працюють" по тобі в повний контакт, із максимальним замахом алебарди та бойові сокири захисників фортеці)...

Звичайно, існують строгі вимоги до зброї, дотримання яких - обов'язкове (за невиконання їх можеш заплатити забороною на участь у бойках продовж одного або декількох сезонів). Але хто там розбере в гуці бою, якщо звідкись раптом випірне справжня сокира або прилетить стріла з металевим, а не гумовим наконечником? Тому дотримання вимог визначається вже після бою - візуально, по слідах на шоломах. А вже відмітина від меча зовсім не така, як від алебарди. І коли мова заходить про "географію" або "архів", то не фото і не довідки демонструють рицарі, а свої шоломи, на

яких - найсвіжіші дані. А вже в середньому шолома вистачає на один - два сезони...

Що ж до Боярського фестивалю, то він пройшов надзвичайно вдало: всі живі і здорові. А синців, гуль та розсіченої в бою шкіри (іноді - ледь чи не до кістки) тут просто ніхто не рахує...

То хто ж вони - середньовічні рицарі ХХІ століття?

Київка Вероніка за фахом - художник. Крім того, навчається на театральному факультеті. Історичним фехтуванням займається близько 3-х років. Поштовхом стала поїздка до Судака на рицарський фестиваль. Після цього прийшла до клубу. Більше приваблює саме історичний аспект, зокрема - відтворення культури Київської Русі X - XI століття. І просто подобається... оживляти історію.

Діма - коваль. Хоча працює на Одеському телебаченні (канал АТВ). А ковальство - це хобі, яке поступово переростає в конкретну нормальну роботу, до якої він прагнув все своє життя: щоб хобі ще й давало заробіток. Вважає, що це - вінець всіх мрій. Історичним фехтуванням займається приблизно з 1998 року. Для нього це - відпочинок. В зв'язку з травмами 5 років не займається бойками, але останній рік вже повертається до "нормального бойового життя". Два рази на тиждень в клубі "Тангар" проводяться тренування. Раніше серйозно займався спортом - КМС по самбо. "Вухаста" дага - точна копія кинджалу 1500 року - виготовлена ним власноручно. Ручна робота: лиття та різьблення по металу, рукоятка з рогу. І ніяких сучасних

елементів чи матеріалів. Крім, звісно, мегалу. Марка сталі - 65Г, тобто - ресора від "Москвича".

Дівчина з арбалетом - Тамара, графиня де Сентовіч - студентка IV курсу машинобудівного факультету Харківського політехнічного інституту. Історичним фехтуванням займається два роки. За плечима - багато різних турнірів. А поштовхом до заняття історичним фехтуванням став рицарський турнір, влаштований в інституті. Приваблює абсолютно все, особливо коли багато людей, протистояння "натопи на натопи". Це - весело і захоплююче. Особливість кожної гри - в бойових діях, які ведуться по-різному. І Боярка - не виняток. Тому кожна гра особлива саме агресивністю бойових дій, які є втіленням прагнення перемоги.

Квашнін Олег Валентинович (Одеса) - завідувач складом однієї з Одеських фірм. Він же - Раймонд VI - граф Тулузький, герцог Бурбонський. Він же - капітан команди та командир локації. Він же - один із організаторів цієї

гри. Команда клубу "Тангар" в кількості 36 чоловік. В історичному фехтуванні Олег Валентинович вже майже 13 років. Зрозуміло, що за цей час Олег Квашнін приймав участь в багатьох іграх і турнірах. Останній найбільший захід - це минулорічна травнева гра "Кільце тьми", в якій брали участь близько півтори тисячі чоловік. А взагалі - участь у всіх турнірах та фестивалях, які проходять як на території України, так і за кордоном: Росія, Білорусія, Польща, Турція.

Що ж до історичних подій - сюжетів ігор, - то існує ряд тем, які дуже популярні. Наприклад, Столітня війна, боротьба шотландців за незалежність, Хрестові походи, протистояння Русі і кочівників або Русі і хрестоносців тощо. Це ті теми, які користуються найбільшою популярністю. Абігейські війни - не найбільш популярна, але досить шанована тема. Саме Олег Квашнін рівно рік тому запропонував цю тему, яка й була втілена під кронами Боярського лісу...

Радислав Кокодзей

ОГОЛОШЕННЯ

17 травня 2008 р. на честь 63-ї річниці Перемоги у Великій Вітчизняній війні у м. Боярка відбудеться олімпійський забіг.
 Маршрут забігу: стадіон "Зеніт" (парк ім. Т.Шевченка) - майданчик міськради (парк Перемоги).
 Реєстрація учасників забігу: стадіон "Зеніт", 1000-1100.
 Запрошуються спортивні команди закладів, установ та організацій міста, усі бажаючі.

Оргкомітет

Загублені 7.04.2008 р. бланки листків непридатності серії ААЯ № 248510 - 248520 вважати недійсними.

Шановні ветерани!

Ми складаємо глибоку шану всім, хто виборював перемогу в жорстоких боях Великої Вітчизняної Війни.
 Голова Києво-Святошинської районної ветеранської організації
А.П. Макаренко

ДОРОГІ ВЕТЕРАНИ, УЧАСНИКИ ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ВІЙНИ!

Сердечно вітаю Вас з Днем доблесті і героїзму, ювілеєм Великого Подвигу патріотів - річницею Великої Перемоги над німецько-фашистськими загарбниками!

День Перемоги назавжди залишиться днем нашого національного тріумфу, символом героїчного минулого, величі духу і братства народів. Стійкість, мужність і самовідданість старшого покоління на полях битв і на трудовому фронті в ім'я перемоги над фашизмом - істинний приклад патріотизму для нащадків.

**Депутат Боярської міської ради
 О. В. Боднюк**

Ліцензія МОЗ Серія АА №598311 від 28.01.03

Медичний центр «ОДОС»
 м. Боярка
 вул. Молодіжна, 12/2

Стоматолог – терапевт
Стоматолог – протезист
Стоматолог – хірург
Стоматолог-ортодонт
Офтальмолог
Кардіолог | **Понеділок - Субота**
Масажист | **з 9.00 до 19.00**

Ми гарантуємо швидке та якісне виконання робіт
 e-mail: odos@ukr.net Запис на прийом за тел. (298) 43-671

Шановні ветерани! Прийміть найщиріші вітання з річницею Великої Перемоги!
 Цей, дійсно святий день, завжди викликає почуття світлої радості, безмежної гордості за наш народ та гіркий сум водночас. Знаючи, якою великою ціною завойовано нашу Перемогу, схилимо голову перед священною пам'яттю загиблих.
 Висловлюю свою безмежну синівську вдячність усім, хто тяжкою ратною працею наближав довгоочікуваний день визволення та кував перемогу в тилу. Низький уклін вам за це!
 З повагою, голова районного товариства у справах захисту прав споживачів
Олександр Борецький

ОГОЛОШЕННЯ

Шинномонтажна станція (ГСК "Родничок") запрошує на постійну роботу монтажника.
 Довідки за тел.: 0-067-527-94-39, Олександр.

ШИН МОНТАЖ

ШИННОМОНТАЖ ПРАЦЮЄ з 8.00 до 20.00

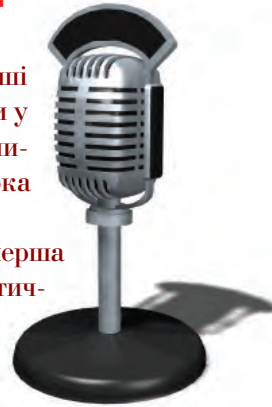
ГСК "Родничок" 1 км

м. Боярка, вул. Магістральна, 6 227-99-75

ШАНОВНІ БОЯРЧАНИ ТА ЖИТЕЛІ РАЙОНУ!

Ви хочете дізнатись про найсвіжіші події міста й району? Вам цікаво бути у центрі подій життя громади? Тоді вмикайте свої радіоточки щовівторка о 6:30 і слухайте Боярське радіо!

13 травня 2008 року стартує перша радіопередача - інформаційно-аналітичний тижневик "На Боярській хвилі"
Інформаційне агентство "Боярка-Інформ"

ДОРОГІ ВЕТЕРАНИ Й УЧАСНИКИ ВІЙНИ!

Прийміть мої щирі вітання зі світлим і радісним святом - Днем Перемоги!

Низький уклін, вічна пам'ять і слава визволителям, котрі зі зброєю в руках захистили свободу і незалежність нашої країни, і трудівникам тилу, які самовіддано працювали задля Перемоги.

Зі святом, дорогі ветерани!

Голова ГО "Міська громада "Боярчани"
Ю.І. Єдаков

ШАНОВНІ ДРУЗІ, ДОРОГІ НАШІ ВЕТЕРАНИ!

Вітаємо Вас зі Святом Перемоги. Це свято для нас усіх пов'язане з весною, народженням та розквітом нового життя. Подвиг воїнів-переможців невіддільний часу, як і безмежна наша вдячність всім, хто відстояв Батьківщину, виявив нездоланну мужність та незламність духу. Саме Вам завдячуємо свободою та мирним небом, тим, що сьогодні можемо рости дітей, обробляти лани, посміхатися сонцю. Здоров'я Вам та злагоди, добра і благополуччя.

Депутати фракції "Блок Юлії Тимошенко" Боярської міської ради та члени бюро Боярської первинної партійної організації "ВО "Батьківщина"

ШАНОВНІ, ДОРОГІ НАШІ ВЕТЕРАНИ, ІНВАЛІДИ ВІЙНИ, Мешканці БОЯРКИ!

Щиро вітаємо всіх вас з 63 річницею великої Перемоги над фашизмом, днем величі вашого подвигу у кривавій війні. Вічна пам'ять загиблим вашим побратимам по зброї.
 Бажаємо здоров'я та радості вам і вашим близьким.

З повагою,
 Голова президії районної організації інвалідів ВВВ та ЗС **Грецький Б.А.**
 Голова Боярської організації інвалідів ВВВ та ЗС **Нурищенко В.А.**

СТО
 на постійну роботу потрібні:
 -карбюраторники;
 -автослюсарі;
 -автоелектрики

Звертатись за адресою:
 м. Боярка, вул. Магістральна, 11
 Тел: 8 298 46 927; 406 33 62

ВОКЕ-07

ТОВ "ВОКЕ-07"
 виконує монтажні роботи по влаштуванню зовнішніх та внутрішніх мереж:

- водопостачання;
- водовідведення;
- каналізування;
- опалення;
- електропостачання;
- автоматичного поливу;
- монтаж локальних насосних станцій водопостачання та каналізування (гарантія та сервісне обслуговування)

Звертатися за адресою:
 м. Боярка, пров. П'ятигірський, 7
 тел/факс: 8 (044) 98-35-8-50
 моб. 8-067-250-78-62;
 8-067-665-92-62

ДОРОГІ ВЕТЕРАНИ!

Цього дня ми схилимося у доземному поклоні перед шні живими, усіма тими, хто проніс через лихоліття війни любов до Батьківщини і бажання бачити її можливою та квітучою. Це вашим потом та кров'ю щедро зрошена наша батьківська земля.

Щиро бажаємо вам, дорогі ветерани, міцного здоров'я та довголіття.

Зі святом вас, із Днем Перемоги!

Директор територіального центру по соціальному обслуговуванню одиноких громадян та інвалідів
Раїса Єременко

ДОРОГІ ВЕТЕРАНИ!

Свою хоробрість і героїзмом, відвагою та безмежною любов'ю до Батьківщини ви всьому світові довели, що Україна ніколи не скориться загарбникам. Сьогодні ми низько схилимо голови перед світлою пам'яттю тих, хто, нехтуючи смертю, зупинив фашистську навалу ціною власного життя. Ми складаємо глибоку шану всім, хто виборював перемогу в жорстоких боях і самовіддано трудився в тилу.

Зі святом Вас, Переможці!

Начальник ВОС Боярської міської ради
Стороженко А.Ф.

Щиро вітаємо ветеранів Великої Вітчизняної війни та всіх боярчан зі світлим і радісним святом Перемоги над фашистськими загарбниками.

Ми пам'ятаємо про тих, хто, не шкодуючи власного життя, захищав рідну землю, наше сьогодення. Прийміть найтепліші побажання міцного здоров'я, затишку та благополуччя.

Соціалістична партія України
Києво-Святошинська районна організація

Газета Боярської міської ради
 Реєстраційне свідоцтво КІ № 971 від 23.10.2006 р.

Головний редактор
Марина Смірнова

Верстка
Михайла Бурмістенка

Адреса редакції: Україна, 08154, Київська обл., м. Боярка, вул. Молодіжна, 77, другий поверх.
Телефон редакції 47-079.
E-mail: boyarka-inform@ukr.net

Відповідальність за достовірність публікацій в газеті несуть автори та рекламодавці

Передрук матеріалів без письмової згоди редакції заборонено. Газету надруковано в друкарні ТОВ "Поліпринт" на замовлення КП "ІА "Боярка-інформ".
 Загальний тираж 5000 прим.